

Λεϊσάντ Τεμάχ

Νίνα

**Αφήγημα μυστηρίου με κακό, άσχημο και
καλό επίλογο**

η καλύβα

Ο Λειϊόαντ Τεμάχ είναι μηχανικός και κατάγεται από την Ιορδανία, από χριστιανική (κοπτική) οικογένεια. Γνωριστήκαμε επειδή κάθε πρωί πηγαίναμε τα παιδιά μας στο ίδιο σχολείο. Οι εκλογές στις οποίες αναφέρεται είναι του 1990 – πρόκειται δηλαδή για παλιά ιστορία.

© Πάνος Α. Ζέρβας
panosz@otenet.gr

Για τα πνευματικά δικαιώματα αυτού του κειμένου ισχύουν οι όροι του Creative Commons -
<https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/gr/>

- Επιτρέπεται να το διανέμετε ελεύθερα στην παρούσα μορφή του και μόνο.
- Δεν επιτρέπεται να το τροποποιήσετε ή να το αλλοιώσετε με οποιονδήποτε τρόπο.
- Δεν επιτρέπεται να το χρησιμοποιήσετε για διαφημιστικούς ή εμπορικούς λόγους.

1

Είχα τις μαύρες μου εκείνες τις μέρες. Η δουλειά σπασμένη, η διάθεση στο ναδίρ. Λίγες μέρες πριν τις εκλογές, ο συνεταιίρος μου έτρεχε μαζί με κάποιον υποψήφιο βουλευτή στα χωριά της Κοζάνης, όλοι είχαν αφηνιάσει. Σκότωνα τις ώρες μου πίνοντας, αλλά δε μπορούσα να σκοτώσω και τη σκέψη. Σκεφτόμουνα τη Νίνα.

Με τη Νίνα μέναμε στην ίδια γειτονιά, την είχα δει μερικές φορές να περιμένει το αστικό ή να χαζεύει τις κρεμασμένες εφημερίδες. Κάθε φορά που την έβλεπα η λέξη «γυναίκα», διαστέλλονταν στον υπερθετικό της.

Πρέπει να θεωρηθεί ως δεδομένο ότι η εικόνα της Νίνας μου έκανε φοβερή εντύπωση, για λόγους που θα προσπαθήσω αργότερα να προσδιορίσω. Δεν ήταν η μόνη γυναίκα που είχα επιθυμήσει τελευταία, ήταν όμως εκείνη η οποία μετά από σχεδόν δυο χρόνια μονογαμικής αγνότητας, με παρακινούσε να αγνοήσω οποιαδήποτε δικαιολογία ή επιφύλαξη και να δράσω. Κάθε φορά που τη συναντούσα στο δρόμο ή την έβλεπα από το μπαλκόνι μου, παραμέριζα οποιαδήποτε άλλη σκέψη και συγκεντρωνόμουν στην παρατήρησή της με τέτοια ένταση, που δεν θα μπορούσε να γίνει αντιληπτή χωρίς

σοβαρές συνέπειες για τη σοβαρότητά μου, ακριβέστερα για την εικόνα που είχε ο κόσμος γι' αυτήν.

Η σκηνή που ακολουθεί περιγράφει την πρώτη ουσιαστική συνάντησή μας, δηλαδή την πρώτη φορά που μιλήσαμε, το λαμπερό απόγευμα της περασμένης Τρίτης, με επίκεντρο το συνοικιακό περίπτερο. Οι ιδιοκτήτες του εν λόγω περιπτέρου είχαν επεκτείνει δραστικά τον ωφέλιμο χώρο, εκμεταλλευόμενοι τον καλοφτιαγμένο, χαμηλό φράχτη της όμορης μονοκατοικίας και τον ευρύχωρο πλακόστρωτο χώρο μεταξύ του γειτονικού φαρμακείου και του δρόμου. Το σύνολο έδινε την εντύπωση μιας μικρής υπαίθριας αγοράς, γεμάτης με λογής λογής εμπορεύματα. Μπροστά στο τμήμα του φράχτη που αντιστοιχούσε στα περιοδικά, δεκάδες από δαύτα, διευθετημένα πάνω σε άδεια πλαστικά καφάσια από μπύρες, στεκόμουν για ώρα και ξεφύλλιζα, που και που. Αντίκρου, στις κρεμασμένες εφημερίδες (κρεμασμένες από σπάγκο, δεμένον από ένα στύλο της ΔΕΗ και μια μουριά) ένας μεσόκοπος φαλακρός άντρας μελετούσε εμβριθώς τα πρωτοσέλιδα. Ο περιπτεράς, δραστήριος όσο ποτέ, πηγαινοερχόταν έξω από το περίπτερο και γέμιζε τα χαμηλά ψυγεία με αναψυκτικά. Στο απέναντι πεζοδρόμιο, ένας νεαρός ανεβασμένος στη μηχανή του, δεν έλεγε να ξεκινήσει.

Όλοι εμείς τρώγαμε με τα μάτια την κοπέλα που τηλεφωνούσε, τη Νίνα. Έκανε ζέστη, οι σκιές ήταν ευπρόσδεκτες. Από τη σκιά μου, πίσω από το περιοδικό, είχα προσηλώσει για ώρα το βλέμμα στο αριστερό στήθος της Νίνας, στήθος που ξεπρόβαλλε κατά τα τρία τέταρτα από το άνοιγμα της μπλούζας, καθώς η κοπέλα μιλούσε στο τηλέφωνο. Η θέση μου ευνοούσε ακριβώς την πλήρη και άνετη παρακολούθηση των 3/4, η οποία οδηγούσε σε υποθέσεις περί των υπολοίπων 5/4, ώστε να υπάρξει ολοκλήρωση του διδύμου. Εξάλλου, η θηλή του κατά τα 3/4 ορατού διαγραφόταν ολοκάθαρα, πιέζοντας επίμονα το λεπτό ύφασμα που τη χώριζε από την απόλυτη ελευθερία. Ήταν ευμεγέθης, με μικρή κλίση προς τα άνω. (Υπέθεσα ότι επρόκειτο για ψευδαίσθηση, λόγω του υφάσματος και ότι στην πραγματικότητα η κατεύθυνσή της έπρεπε να είναι παράλληλη προς το έδαφος). Το μέγεθος του στήθους κυμαινόταν ανάμεσα στο μέτριο και το ενισχυμένο και σε κάθε περίπτωση ταίριαζε θαυμάσια με τα υπόλοιπα. Από τη θέση μου μπορούσα άνετα να παρατηρώ το χλωμό του

χρώμα και να φαντάζομαι το θεσπέσιο αποτέλεσμα, μετά τις επερχόμενες παραθαλάσσιες εκθέσεις του στον ήλιο. Προς το παρόν διέθετε ακριβώς την λευκωπή απόχρωση που έχουν οι κόκκοι του σταριού, όταν τους αποσπάσουμε από το χλωρό, αθέριστο στάχυ τους. Μπορούσα να έχω ακριβή αντίληψη περί του σχήματος, του μεγέθους και του χρώματος, αλλά περί της υφής μπορούσα να κάνω μονάχα υποθέσεις. Κρίνοντας από τη θέση που κρατούσε, χωρίς τίποτε να το στηρίζει, και από τις μικρές παλινδρομήσεις πάνω -κάτω, καθώς παρακολουθούσε με τον τρόπο των δικών του αναρτήσεων τις κινήσεις, την ομιλία και την αναπνοή της κοπέλας, υπέθεσα με σχετική βεβαιότητα ότι ήταν σκληρό και ελαστικό, σχεδόν όσο ένα μπαλάκι του τένις, με δεδομένη τη διαφορά ότι αυτό θα ανταποκρινόταν κατά συγκεκριμένο τρόπο (ποιόν όμως;) στις ψαύσεις και τις πιέσεις.

Τα μαλλιά της κοπέλας, ξανθά, μακριά, πλούσια, έφτιαχναν ποίημα από δεκάδες μικρές μπούκλες. Διευθετημένα με λαϊκό γούστο, άφηναν ακάλυπτο το μέτωπο και τα πλαϊνά του προσώπου, έπεφταν στους ώμους και τους ξεπερνούσαν, για να σχηματίσουν το γοητευτικό τους τελείωμα χαμηλά στην πλάτη. Φαντάστηκα μεταξένια αφή, αλλά αμέσως έκανα τη σκέψη ότι η αφή και το περίγραμμα στα γυναικεία μαλλιά αποτελούν συνήθως μη συμβατές επιδιώξεις.

Στη σύναξη των παρατηρητών προστέθηκε ο φαρμακοποιός, ο οποίος, αντί να ανοίξει το μαγαζί του και να μπει μέσα, αισθάνθηκε ξαφνικά την ανάγκη για ενημέρωση περί της κατάστασής της χώρας και έλαβε θέση μπροστά στις κρεμασμένες εφημερίδες. Στο μεταξύ, μια κίνηση των ώμων της Νίνας έκανε το αριστερό κορδόνι της μπλούζας να ξεφύγει από τον ώμο, η κοπέλα το αντελήφθη και το γύρισε στη θέση του. Φορούσε μια απλή μπλούζα, κίτρινη και λευκή, που κάλυπτε, κατά κάποιον τρόπο, το διάστημα από τα στήθη ως επτά ή οκτώ εκατοστά πάνω από τη ζώνη. Όσο μιλούσε, κουνούσε ζωηρά το ελεύθερο αριστερό χέρι και άφηνε στα παιγνιδίσματα του φωτός το γυμνό μπράτσο, τα μακριά δάχτυλα και τα κόκκινα νύχια. Όσο άκουγε, ακουμπούσε το χέρι στο γείσο του περιπέρου, έγερνε το κεφάλι δεξιά ή έκανε μικρές κινήσεις με τους ώμους. Τότε, το κάτω μέρος της μπλούζας ανέβαινε, αποκαλύπτοντας λίγα επιπλέον εκατοστά λεπτής, σφριγηλής, αρμονικής σάρκας, η οποία πασιφανώς

έθελγε τους νέους, τους ώριμους και τους ηλικιωμένους που είχαν ακροβολιστεί ολόγυρα.

Η ξανθιά κοπέλα φορούσε λευκό παντελόνι, που έφτανε ως λίγο κάτω από τη μέση της γάμπας, άνετο στους μηρούς, σφικτό στα οπίσθια και την ηβική χώρα, όπως συμβαίνει πάντοτε με τα γυναικεία παντελόνια. Οι καμπύλες, οι στρογγυλότητες, οι δυο θανατηφόρες παραβολικές γραμμές, μια μεγάλη πίσω, ανάμεσα στους γλουτούς, και μια μικρή μπροστά, μόλις διαγραφόμενη, οι δυο χαριτωμένες πτυχές που σήμαιναν τα όρια των ελαστικών ημισφαιρίων και του ποδιού – ασαφείς αυτές γιατί στο σημείο εκείνο το παντελόνι φάρδαινε, οι κινήσεις του συνόλου, όλα αυτά θα μπορούσαν, ίσως, να αποτελέσουν αντικείμενο αναλυτικής περιγραφής. Ιδιαίτερα αν ληφθεί υπόψη η άμεση συνάφεια της εικόνας που έδινε η Νίνα, με την απόφασή μου να εμπλακώ στην υπόθεση που αφηγούμαι. Ωστόσο, μια και έχω κατά νου να χρησιμοποιήσω λιτή και μετρημένη αφηγηματική γλώσσα, περιορίζομαι σε μια λιτή και μετρημένη αναφορά.

Δεν μπορώ όμως να μην πω δυο λόγια για τα παραφερνάλια: Δαχτυλίδια, κοκάλινα βραχιόλια σε όλα τα χρώματα του ουράνιου τόξου, ένας χρυσός σταυρός που αναπαυόταν επί του στήθους και το αγίαζε, μεγάλα και φορτωμένα σκουλαρίκια, γυαλιά σηκωμένα στα μαλλιά, έντονο μακιγιάζ. Όλα αυτά δεν μαρτυρούσαν λεπτό γούστο. Ειλικρινά όμως, εκείνη την ώρα δεν έδινα δεκάρα γι' αυτό, γοητευμένος αφάνταστα, παρασυρμένος από τον έντονο ερωτισμό που ακτινοβολούσε η νεαρή γυναίκα. Και πως να αντισταθεί κανείς σ' αυτό το πρόσωπο με τις καθαρές γραμμές, λευκό ακόμα από το χειμώνα, στολισμένο με πράσινα αστραφτερά μάτια, άψογη μύτη και γεμάτα, δυνατά, χείλη, κατακόκκινα, λαμπερά. Πως να μην γίνει κανείς έξαλλος από επιθυμία, όταν την έβλεπε που κρατούσε (με αφέλεια;) τη γλώσσα στην μίαν άκρη για λίγο και μετά την περνούσε αργά ανάμεσα σ' αυτά τα περίφημα χείλη, καθώς άκουγε όσα της μετέφερε το ακουστικό του τηλεφώνου.

Είχα οριστικά αποφασίσει να θυμηθώ την τέχνη μου στο καμάκι. Όταν η Νίνα έφυγε προς το σπίτι της, έστρωσα με τα δάχτυλα τα μαλλιά μου και την ακολούθησα. Είχα πολλά χρόνια να το κάνω αυτό στο δρόμο, αλλά η γοητεία μου ήτανε

σε φόρμα. Λίγα λεπτά αργότερα, καθώς ξεκλείδωνα την πόρτα του αυτοκινήτου, ήξερα τ' όνομά της και είχα ραντεβού μαζί της για την Πέμπτη το βράδυ στο Butterfly, ένα μαγαζί που δεν το ήξερα, αλλά θα το μάθαινα. Αυτή, δυστυχώς, δεν είχε τηλέφωνο στο σπίτι της, γεγονός που με στεναχώρησε: Ήξερα από πείρα ότι το βασικό σημείο στο καμάκι του δρόμου είναι να πάρεις εσύ το τηλέφωνο της κοπέλας και όχι να της δώσεις το δικό σου, γιατί τότε όλα παραμένουν αμφίβολα, οι πιθανότητες να κουδουνίσει η συσκευή είναι ελάχιστες έως μηδαμινές.

2

Την Πέμπτη το βράδυ βρισκόμουν στο μπαλκόνι του Butterfly. Έπινα μπέριμπον και έπληττα ακούγοντας τη μουσική: ροκ της δεκαετίας του 80. Οι υπόλοιποι πελάτες ήταν δέκα, δεκαπέντε και είκοσι χρόνια μικρότεροι και έδειχναν να την έχουν καταβρεί, παρά τους ήχους που πλημμύριζαν το μαγαζί. Έντεκα παρά δέκα, που σήμαινε τουλάχιστον είκοσι λεπτά στήσιμο. Ήμουν κιάλας σίγουρος πως την είχα πατήσει κανονικά και πως όσο πιθανό ήταν να γεμίσει ξαφνικά το κάδρο της πόρτας η Λωρήν Μπακώλ, άλλο τόσο ήταν να φανεί και η Νίνα. Κι όμως, την είδα να έρχεται, βιαστική, με μεγάλα χαμόγελα. «Με συγχωρείς, δεν έβρισκα ταξί, τι πίνεις;» Ακτινοβολούσε ερωτισμό και υποσχέσεις για κάτι δυνατό.

Ήθελε χυμό πορτοκάλι και ήταν ιδιαίτερα ομιλητική για τον εαυτό της. Σε λίγο έμαθα ότι γεννήθηκε και μεγάλωσε στη Γερμανία, ότι ο πατέρας της ήταν από την Κατερίνη και η μητέρα της από την Πάτρα. Πήγε εκεί σχολείο και γι' αυτό μιλάει πολύ καλά γερμανικά και αγγλικά. Ο μπαμπάς της ήταν πολύ αυστηρός, της επέβαλε πολλούς περιορισμούς, αλλά εκείνη όταν πήγαινε ακόμα στο γυμνάσιο ερωτεύτηκε

έναν μετανάστη από τον Πειραιά, τον Γιάννη Μακρή, έφυγε από το σπίτι της, έζησε αρκετούς μήνες μ' αυτόν, μετά χώρισε και ήρθε στη Θεσσαλονίκη, όπου έμεινε στη χήρα θεία της, η οποία πέθανε πρόσφατα. Εδώ τελείωσε το σχολείο, έμαθε γραφομηχανή και «κομπιούτερ» σε μια ιδιωτική σχολή. Εν τω μεταξύ γνώρισε τον Χρήστο, φοιτητή του Πολυτεχνείου και τον αρραβωνιάστηκε παρά τη λυσσαλέα αντίδραση των γονιών του. Τους δικούς της δεν τους ενημέρωσε. Ο Χρήστος τώρα υπηρετεί τη θητεία του, αλλά πριν λίγο καιρό χώρισαν, γιατί δεν μπορούσε να τον υποφέρει πλέον. Κάποια στιγμή η Νίνα βαρέθηκε να μένει με τη γιαγιά της. Έτσι, όταν η συγκατοίκος της Γεωργίας έφυγε από το σπίτι, η Γεωργία έβαλε αγγελία στην εφημερίδα, η Νίνα εμφανίστηκε αμέσως και συγκατοίκησαν. Η θεία της έμεινε μόνη στο Κορδελιό και τον περασμένο Φεβρουάριο πέθανε. Η Νίνα είχε στεναχωρηθεί πολύ, σκούπισε κι ένα δάκρυ καθώς μιλούσε για το θάνατο της γιαγιάς. Πριν μερικούς μήνες είχε πιάσει δουλειά, στο γραφείο του κ. Μαλουμίδη.

«Βάζω στοίχημα δέκα με τίποτε ότι ο Μαλουμίδης σου έκανε καμάκι» είπα, έχοντας πληγωθεί βαθιά μέσα μου από την υγρή και μελένια χροιά της φωνής της, από την αφέλειά της να τα λέει όλα αυτά – και από το μήνυμα που εξέπεμπε: δεξ τι έχω τραβήξει, ευτυχώς που σε συνάντησα, επιτέλους... Αυτό δηλαδή φανταζόμουν πως ήθελε να πει η Νίνα, ήταν η δική μου ερμηνεία των Γραφών – και φούντωνα, παρόλο το ατάραχο ύφος μου. «Εσύ τι έκανες τότε;» συμπλήρωσα. Η Νίνα ξαφνιασμένη, κοίταξε για λίγο το χυμό πορτοκάλι, μετά γέλασε. «Όλο για μένα μιλάμε» έκανε μια ξαφνική ντριπλά, με το βλέμμα να αντικρίζει στα ίσια το δικό μου, αλλά δεν απόφυγε να απαντήσει. «Γιατί όχι; Τα φτιάξαμε. Αυτός βέβαια είναι παντρεμένος, πήγαμε δυο φορές μαζί στην Αθήνα και μια στο Πήλιο, περάσαμε ωραία αλλά τελείωσε και μ' αυτόν, βαρέθηκα, δε μου αρέσει κιόλας σαν άνθρωπος, είναι πολύ σκληρός...» Όσο με κοίταζε, διέκρινα καθαρά στα μάτια της την αμφιβολία μήπως είχε πει περισσότερα απ' όσα έπρεπε, παρασυρμένη από τον αυτοβιογραφικό της οίστρο. Την προκάλεσα λέγοντας ότι είναι σχεδόν άβγαλη αν πάρουμε υπόψη όσα μου είπε, κι αυτή τοίμπησε. Για να αποδείξει το αντίθετο μου μίλησε για τον διάδοχο του Μαλουμίδη, τον Τελόγλου. Ο εργοδότης της ήταν προγραμματιστής, είχε μια εταιρεία πληροφορικής και ο άλλος ήταν παλιός συνεταιρός

και τώρα ανταγωνιστής του. Ο Τελόγλου της ρίχτηκε – κι αυτή ανταποκρίθηκε. Αλλά κι αυτός ήταν παντρεμένος, με υποχρεώσεις, με ελάχιστο ελεύθερο χρόνο, ήταν ευγενικός και συμπαθητικός, στην αρχή τουλάχιστον, αλλά είχαν γίνει κάτι ιστορίες τελευταία και τα είχανε χαλάσει, είχανε μάλιστα τσακωθεί άσχημα, δεν ήθελε όμως να μου πει γιατί. «Έχω βαρεθεί τους παντρεμένους» δήλωσε αποφασιστικά, «δε φαντάζομαι να είσαι παντρεμένος...». Την πληροφορήσα ότι έχω χωρίσει εδώ και έξι χρόνια.

Ενδιαφέρθηκε να μάθει για το γάμο και το διαζύγιό μου και της αφηγήθηκα μια μικρή πονεμένη ιστορία. Εξέφρασε την συμπάθειά της και ρώτησε αν τώρα έχω κάτι σοβαρό. Δήλωσα ελεύθερος και μόνος, με υποκριτική φυσικότητα αντάξια του Μάρλον Μπράντο. Ευθύς αμέσως απάντησε ότι δεν με πιστεύει. Σήκωσα τους ώμους και δεν έκανα κανένα σχόλιο, αλλά κάρφωσα επίμονα το βλέμμα μου στο δικό της. Ανταποκρίθηκε, με άνεση και λίγο νάζι. Λίγο αργότερα άφησα διακριτικά να εννοηθεί ότι θα μπορούσαμε να συνεχίσουμε τη βραδιά μας κάπου αλλού. «Αυτά να σου λείπουν!» είπε αποφασιστικά η Νίνα. «Είναι κιόλας δώδεκα και μισή και ξυπνάω στις εφτάμισι, είμαι εργαζόμενη κοπέλα!» Το έπαιξα κι εγώ Γερμανός, την πήγα μέχρι το σπίτι της και παρκάρησα το αυτοκίνητο πενήντα μέτρα πιο πέρα, στο δικό μου, δηλαδή της Νόρας. Είχαμε ραντεβού για την Κυριακή το βράδυ (την Παρασκευή δεν μπορούσε αυτή, το Σάββατο εγώ) στο μπαλκόνι του Butterfly. Η Νίνα δεν ήρθε σ' αυτό το ραντεβού.

3

Το πρωί της Δευτέρας έφτασα στο γραφείο λίγο μετά τις εννιά, κακόκεφος και κουρασμένος. Η Ευγενία είχε έτοιμο καφέ στην καφετιέρα και με καλημέρισε πανηγυρίζοντας «σκίσαμε χτες βράδυ, έ; Συγκεντρωσάρα!». Η Ευγενία ήταν όπως πάντα έτοιμη να αρχίσει άγωνα και ατελείωτη συζήτηση για τις λαμπρές προοπτικές του Κόμματος στις εκλογές, αλλά σώθηκα επειδή στη γωνία, κάτω ακριβώς από τη «γυναίκα και τον άνεμο» του Klee καθόταν μια κοπελίτσα κοντή, με σημάδια ακμής στο πρόσωπο και καθόλου αξιοπρόσεκτα λοιπά χαρακτηριστικά. Στα επόμενα λίγα λεπτά έμαθα πως τη έλεγαν Γεωργία Κοσμίδου, πως είχε τηλεφωνήσει, πως η δεσποινίς της είχε πει ότι θα ερχόμουν στις εννιά και πως πήρε μια ώρα άδεια από τη δουλειά της για να πεταχτεί ως το γραφείο μου. Σταμάτησε και με κοιτούσε που καθόμουν πίσω από το γραφείο με τον καφέ και το αναμμένο τσιγάρο στο χέρι. Στο τέλος, το αμόλησε: «είχατε χτες βράδυ ραντεβού με τη Νίνα, και...» Είδα την Ευγενία που χασκογέλασε πίσω από το λευκό της σχεδιαστήριο και εκνευρίστηκα – γιατί οπωσδήποτε θα το ξεφούρνιζε στη Νόρα. Της έκανα νόημα να βγει και να μου πάρει τσιγάρα. Τότε εκνευρίστηκε κι αυτή, αλλά η ζημιά είχε γίνει.

Η Γεωργία εξήγησε πως ήταν συγκάτοικος της Νίνας και πως η Νίνα εξαφανίστηκε από το βράδυ της Παρασκευής. Έφυγε από το σπίτι στις έξι, είπε πως θα γύριζε στις εννιά και θα πήγαιναν σινεμά, αλλά δεν ξαναφάνηκε, ούτε έδωσε σημείο ζωής. Η φίλη της πήρε πολλές φορές τηλέφωνο τα νοσοκομεία της Θεσσαλονίκης, πήρε και την άμεση δράση, αλλά δεν έμαθε τίποτα. Είδε σ' ένα πακέτο τσιγάρα το όνομα και το τηλέφωνό μου, η Νίνα της είχε πει πως είχαμε ραντεβού την Κυριακή το βράδυ και ήρθε να με ρωτήσει μήπως ήξερα κάτι. Η κοπελίτσα έμενε σιωπηλή, ταραγμένη. «Τι να κάνω τώρα;» ρώτησε κοιτάζοντας το ρολόι της. Αισθανόμουν σα να είχα φάει οχτώ μερίδες χταπόδι. Είχα εκνευριστεί από την άτσαλη παρουσία της Γεωργίας, από όσα έλεγε (και τα οποία δεν με ενδιέφεραν καθόλου) και από το γεγονός ότι η Ευγενία είχε πέσει πάνω σε κάποια χειροπιαστή ένδειξη για δραστηριότητες που έπρεπε να μένουν στο σκοτάδι. Της είπα να γυρίσει στη δουλειά της και να περιμένει. Μέχρι το μεσημέρι, μπορεί η Νίνα να εμφανιζόταν και όλα να ξεκαθάρizαν.

4

Εόδεψα λίγη ώρα μιλώντας στο τηλέφωνο με εργολάβους και προμηθευτές, έκλεισα ραντεβού με κάποιον Σερραίο, που ήθελε να του χτίσουμε την πολυκατοικία του στην Καλαμαριά, για μετά την Κυριακή των εκλογών και άπλωσα πάνω στο γραφείο τα ντοσιέ με τη λίγη δουλειά που έπρεπε να ετοιμάσω. Γρήγορα όμως διαπίστωσα ότι δεν μπορούσα να συγκεντρωθώ στις στατικές αναγκαιότητες. Όλο και πιο επίμονα, όλο και πιο έντονα – η εικόνα της Νίνας δε μπορούσε να φύγει από το μυαλό μου. Δεν την ήξερα παρά ελάχιστα, δε μπορούσα να κάνω αξιόλογες υποθέσεις για το λόγο της εξαφάνισής της. Εξάλλου αμφέβαλα ζωηρά ως προς τη βασιμότητα των ανησυχιών της Γεωργίας – ότι η Νίνα είχε εξαφανιστεί. Η Ευγενία πηγαινοερχόταν με ύφος εκνευριστικό. Δυο φορές που δοκίμασε ν’ ανοίξει κουβέντα, την έκοψα απότομα.

Καθόμουν με την πλάτη χωμένη στην πολυθρόνα, τα πόδια πάνω στο γραφείο, το ένα Camel μετά το άλλο. Τη σκεφτόμουν έντονα μέσα στους καπνούς. Δυο σταγόνες ακριβή κολόνια που άπλωνα με τα δάχτυλά μου στο λαιμό της. Αυτή αναστέναζε και έγερνε μισανοίγοντας τα χείλη για να τα περάσει πάνω στα δάχτυλά μου. «Δεν είναι δυνατόν!» μονολόγησα δυνατά, επιστρέφοντας στην πραγματικότητα

«Εντάξει, να ενδιαφερθώ να δω τι έγινε το κορίτσι, αν τελικά της συνέβη κάτι. Μα πάει τώρα να παίρνω τους δρόμους και να την ψάχνω; Όχι βέβαια, δεν είναι σοβαρά αυτά...»

Η Γεωργία δούλευε δυο δρόμους παραπάνω, στην Εγνατία οδό, σε ένα μαγαζί που πουλούσε παπούτσια. Περί τις δώδεκα το πήρα απόφαση, βγήκα από το γραφείο στο σκηνικό του προεκλογικού καρναβαλιού και πήγα να τη βρω. Η Γεωργία καθόταν πίσω από τον πάγκο με τα πέδιλα και μασούσε τα νύχια της. Οι τρεις κοπέλες που δούλευαν στο μαγαζί με περιεργάζονταν καθώς η συνομιλία με την Γεωργία τραβούσε σε μάκρος, με δεδομένο κιόλας ότι η Γεωργία τους είχε πει τα πάντα για την εξαφάνιση της φίλης της. Η νεαρή πωλήτρια θεωρούσε απολύτως φυσικό να ενδιαφέρεται όλος ο κόσμος, όπως κι αυτή, για τη Νίνα και της είχε κακοφανεί που η αστυνομία, απορροφημένη με τις εκλογές, δεν είχε δώσει καμιά σημασία στο πρόβλημα. Έτσι μιλούσε με προθυμία στον ευγενικό κύριο που έδειχνε ενδιαφέρον. Πίσω από το πλέον αδιάφορο ύφος και χωρίς να κάνω κανένα σχόλιο γι' αυτά που άκουγα, επιβεβαίωσα πως η Νίνα δούλευε στο γραφείο του κ. Μαλουμίδη, από τους πρώτους της πληροφορικής στη Βόρειο Ελλάδα και πως ήταν, μέχρι πριν λίγο καιρό, ερωμένη του. Ακόμα, πως είχε σχέσεις με τον κ. Τελόγλου που έκανε ακριβώς την ίδια δουλειά. Πως η Νίνα ήταν αρραβωνιασμένη με κάποιον Χρήστο Θεοδώρου που υπηρετούσε τη θητεία του στο Κιλκίς, αλλά χώρισαν οριστικά πριν δυο μήνες. Άκουσα υπομονετικά τη Γεωργία να ξαναλέει πως η Νίνα έφυγε κατά τις έξι το απόγευμα της Παρασκευής λέγοντας πως θα επιστρέψει στις εννιά για να πάνε σινεμά. Η Γεωργία την περίμενε μέχρι τις δέκα και μισή και μετά, εκνευρισμένη από το στήσιμο, κατέβηκε μόνη της μέχρι το κέντρο και έκανε βόλτες ώσπου βαρέθηκε, μετά γύρισε στο σπίτι, ώρα δώδεκα και μισή και δεν ξαναείδε τη Νίνα. Όχι, δεν έδειχνε παράξενα όταν έφυγε, ήταν όπως πάντα. Τη ρώτησα αν ειδοποίησε τους δικούς της και του είπε πως οι γονείς της είναι στη Γερμανία, από χρόνια μετανάστες, δεν ξέρει τη διεύθυνση ή το τηλέφωνό τους. Άλλωστε η Νίνα δεν είχε την παραμικρή επικοινωνία μαζί τους, ούτε με κανένα συγγενή της, μετά που πέθανε η θεία της η Φιλίτσα. Παρατήρησα πως η Νίνα είναι πιθανόν να έμεινε με τον Μαλουμίδη ή τον Τελόγλου αλλά η Γεωργία μου εξήγησε ότι αυτοί είναι παντρεμένοι, με οικογένειες, δεν θα μπορούσαν να είναι

συνέχεια με τη Νίνα. Εξάλλου θα την ειδοποιούσε αν είχε γίνει κάτι τέτοιο, για να μην ανησυχεί. «Κι αν γνώρισε κάποιον άλλο και είναι μαζί του;» ρώτησα. «Αποκλείεται, θα μου το είχε πει... για σας πως μου το είπε αμέσως;» αναρωτήθηκε η Γεωργία.

Παρόλα όσα άκουσα δεν είχε πεισθεί ότι η Νίνα είχε εξαφανισθεί παρά τη θέλησή της. Θα μπορούσε για παράδειγμα να είχε ραντεβού με τον Μαλουμίδη ή τον Τελόγλου, προγραμματισμένο να κρατήσει λίγη μόνο ώρα και ξαφνικά αυτός ο κύριος να έμαθε πως η γυναίκα του πάει στην Αλεξανδρούπολη ας πούμε, να δει τη μητέρα της που αρρώστησε ξαφνικά, παίρνοντας μαζί της και τα παιδιά. Φυσικά αυτός κοιτάζει να εκμεταλλευτεί την ευκαιρία και μένει μαζί με τη Νίνα ολόκληρο το Σαββατοκύριακο, φεύγοντας κιόλας από τη Θεσσαλονίκη, γι' αυτό και η Νίνα δε μπορεί να ειδοποιήσει τη Γεωργία, αφού δεν είχαν τηλέφωνο στο σπίτι. Η Γεωργία παρατήρησε πως δεν μπορούσε να έχει γίνει κάτι τέτοιο, αφού το πρωί τηλεφώνησε στον Μαλουμίδη και τον Τελόγλου και ήταν κανονικά στα γραφεία τους ενώ η Νίνα παρέμενε άφαντη.

«Πρέπει να ψάξουμε...» είπα απευθυνόμενος προς εαυτόν. Η Γεωργία με κοίταξε ξαφνιασμένη. «Εσείς;» ρώτησε. Περιορίστηκα να χαμογελάσω, μια γκριμάτσα που δεν μπορούσε να αποκρυπτογραφηθεί. Φυσικά δεν μπορούσα να της δώσω κάποια λογική απάντηση, αλλά κι αυτή δεν επέμεινε. Κανονίσαμε να περάσω νωρίς το απόγευμα από το σπίτι τους.

5

Τα διαμερίσματα όπου μένουν μόνες κοπέλες έχουν πάντοτε ιδιαίτερη γοητεία. Έτσι τουλάχιστον θυμόμουν, είχα να μπω σε τέτοιο διαμέρισμα από τον καιρό των φοιτητικών μου χρόνων, τότε που επισκεπτόμουν την πρώην γυναίκα μου. Το σπίτι της Γεωργίας και της Νίνας ήταν μια παλιά μονοκατοικία με μικρή αυλή. Ο διάδρομος, τα δωμάτια, όλο το σπίτι ήταν πεντακάθαρα, γεμάτα κουκλίτσες, μπιμπελό, μαξιλαράκια, πόστερς και άλλα, χαρακτηριστικά της κοριτσιίστικης αντίληψης που είχε η Γεωργία για τη διακόσμηση και τη ζωή. Στο δωμάτιο της Νίνας το κρεβάτι ήταν στρωμένο προσεκτικά, με τις απαραίτητες κούκλες επάνω. Από τη μια του πλευρά υπήρχε ένα ξύλινο λακαριστό τραπεζάκι και από την άλλη, παράλληλα στον επιμήκη άξονά του, ένας μεγάλος καθρέφτης. «Τουλάχιστον ο φαντάρος έχει δει εδώ μέσα το είδωλό του μπερδεμένο με το είδωλο της Νίνας» σκέφτηκα και ανατρίχιασα.

Συγκεντρώθηκα γρήγορα και συνέχισα τις παρατηρήσεις μου. Πολλά και διάφορα καλλυντικά, χτένες, μπιχλιμπίδια. Το συρτάρι στο τραπεζάκι δεν ήταν κλειδωμένο, γεμάτο από αδιάφορα μικροπράγματα. Υπήρχαν τέσσερα γράμματα του φαντάρου, ένα γράμμα του πατέρα της Νίνας από τη Γερμανία

και μερικά αποκόμματα εισιτηρίων από ταξίδια με λεωφορείο και αεροπλάνο. Κράτησα τα γράμματα και τα αποκόμματα, δε βρήκα όμως αυτό που ήθελα, κάποια ατζέντα με τηλέφωνα. Κάτω από το στρώμα δεν υπήρχε τίποτα ενδιαφέρον, στη μικρή βιβλιοθήκη είδα μερικά αστυνομικά και αισθηματικά μυθιστορήματα, κυρίως όμως περιοδικά μόδας και άλμπουμ με φωτογραφίες. Η Νίνα φωτογραφιζόταν συνήθως μόνη, σε λίγες περιπτώσεις με φίλες της ή με έναν ψηλό νεαρό, τον Θεοδώρου. Στις φωτογραφίες φαινόταν πολύ όμορφη, ντυμένη άλλοτε τολμηρά και άλλοτε προκλητικά, αλλά πάντοτε με έκφραση αδιάφορη ή μελαγχολική σα να ήθελε να δείξει πως κακώς βρισκόταν εκεί, σίγουρα είχε να κάνει κάτι άλλο, περισσότερο σημαντικό και ενδιαφέρον. Κάποια στιγμή που δεν με πρόσεχε η Γεωργία έβαλα στην τσέπη τρεις φωτογραφίες, η μια καλοκαιρινή, στη θάλασσα.

Έμενε η μεγάλη ντουλάπα. Η Νίνα είχε πλούσια γκαρνταρόμπα, δεν υπήρχε όμως τίποτα ενδιαφέρον στις τσέπες των ρούχων. Κάτι έπαθα (κάτι σαν ζάλη, αλλά όχι ακριβώς) καθώς έχωνα τα μεγάλα μου δάχτυλα στις στενές τσέπες των παντελονιών, με την ιδιαίτερη μυρωδιά των γυναικείων ρούχων να με τυλίγει, γρήγορα όμως συγκεντρώθηκα και πάλι. Στο κάτω μέρος υπήρχαν συρτάρια γεμάτα μικροσκοπικά, ακριβά εσώρουχα, μαύρα, κόκκινα, λευκά, δυο ζαρτιέρες μαύρες και δυο στο χρώμα του χειμωνιάτικου γυναικείου σώματος, μεγάλη ποικιλία από φανελάκια, σουτιέν και μαγιό. Στο τελευταίο συρτάρι υπήρχαν μερικές φωτογραφικές τσόντες, προφυλακτικά και μια κολλική αλοιφή. Στις τσάντες που κρεμόντουσαν στο πλάι βρήκα καθρεφτάκια, κραγιόν, χαρτομάντιλα, και σε μία μερικά ακόμα προφυλακτικά. Δε βρήκα πουθενά κάποιο προσωπικό ημερολόγιο ή έστω κάτι γραμμένο με το χέρι της Νίνας. Πριν φύγω στάθηκα για λίγο στην πόρτα του δωματίου. Μια ξαφνική μελαγχολία για το ανόητο της ύπαρξής μου, ανακατωμένη με τις φαντασιώσεις των τελευταίων ημερών: Είδα για μια στιγμή το είδωλό μου στον καθρέφτη του τοίχου, μπερδεμένο με το είδωλο της Νίνας. Εκείνη τη στιγμή συνειδητοποίησα για ποιο λόγο μπήκα στον κόπο να ασχοληθώ με την εξαφάνιση της κοπέλας: Η Νίνα ήταν ό,τι ήθελα περισσότερο. Για την ακρίβεια, το μοναδικό πράγμα που με ενδιέφερε ήταν να την ξαναβρώ.

6

Από τα γράμματα του πατέρα της Νίνας έμαθα ό,τι είχα κιόλας υποθέσει: Οι μετανάστες ένοιωθαν πια γερασμένοι και ανήμποροι, έβαλαν νερό στο κρασί τους και, συνθηκολογώντας εφ' όλης της ύλης, ήθελαν να ξαναδούν τη μοναχοκόρη τους, μετά από τρία ολόκληρα χρόνια. Με ανορθόγραφα, αλλά αυθόρμητα και συγκινητικά ελληνικά ο πατέρας της την καλούσε να τους επισκεφθεί στη Γερμανία, έστω για ένα – δυο μήνες. Το γράμμα είχε σταλθεί τις μέρες του Πάσχα, πριν ένα μήνα περίπου. Ο Χρήστος Θεοδώρου αντίθετα ήταν πολύ επιθετικός στα γράμματά του. Είχε μάθει πως η Νίνα τα είχε φτιάξει με τον Μαλουμίδη και την απειλούσε ότι «θα την σπάσει στο ξύλο». Επίσης διαμαρτύρονταν γιατί όταν ξεκινούσε να της μιλάει γι' αυτά στο τηλέφωνο, αυτή το έκλεινε χωρίς άλλη κουβέντα. Τα τρία πρώτα γράμματα τελείωναν με «πολλή αγάπη» ενώ το τελευταίο, σταλμένο πριν λίγο καιρό κατέληγε κάπως μελοδραματικά – «αντίο για πάντα». Ο τύπος έδειχνε πως συνειδητοποίησε την απόλυση και αποφάσισε να αποχωρήσει με όση αξιοπρέπεια του απόμενε. Τα αποκόμματα από τα εισιτήρια της Νίνας ήταν χρήσιμα ως προς την εξακρίβωση των ημερομηνιών που ταξίδεψε για Αθήνα ή Πήλιο, δηλαδή άχρηστα.

Τηλεφώνησε η Νόρα. «Θα σε δούμε σήμερα ή μήπως έχεις άλλες υψηλές ασχολίες;» ρώτησε εμφανώς φορτισμένη. «Είμαι πάντοτε πολυάσχολος, αλλά όχι για σένα» είπα όσο πιο πειστικά μπορούσα. «Ωραία, τότε σε περιμένω στο σπίτι κατά τις έξι» είπε η Νόρα με ανάμικτα συναισθήματα θυμού, αμφιβολίας και (του πασίγνωστου άλλωστε σε όλη τη Θεσσαλονίκη) έρωτα.

7

Η Νόρα ήταν τριανταέξι χρονώ, γιατρίνα, επίκουρη καθηγήτρια στο πανεπιστήμιο, ωραία γυναίκα και ιδιαίτερα αξιόλογος άνθρωπος. Μιλούσε με αέρα και πειστικότητα στους φοιτητές της και στα συνέδρια των παθολόγων, ήταν δραστήριο μέλος επιτροπών για την καταπολέμηση της πείνας του τρίτου κόσμου, την καταπολέμηση των ναρκωτικών και άλλες που δεν είχα υπόψη μου επακριβώς. Καταγόταν από παλιά, πλούσια οικογένεια της Θεσσαλονίκης και ως τα τριάντα δύο ήταν αφοσιωμένη στην επιστήμη και τις επιτροπές της. Μετά γνωριστήκαμε, συζούσαμε, αλλά μια δυο κουβέντες που ξεκίνησε για το αναπόφευκτο προσέκρουσαν στην επίμονη άρνησή μου να το συζητήσω κι έτσι δεν ξαναδοκίμασε. Στο άνετο και καλόγουστο σπίτι της υπήρχε και μια συμπαθέστατη νεαρή οικιακή βοηθός, Φιλιπινέζα.

Το απόγευμα της Δευτέρας φορούσα σορτς και μακό φανελάκι, έπινα παγωμένες πορτοκαλάδες, κυκλοφορούσα ξυπόλυτος από το μπαλκόνι στην κουζίνα και δακτυλογραφούσα στην ηλεκτρονική γραφομηχανή της Νόρας μερικές σελίδες από την περισπούδαστη μελέτη μου για τον ερωτικό λόγο και τον ερωτισμό στο ρεμπέτικο.

Αργότερα έφτασαν στο σπίτι δυο φιλικά ζευγάρια, παρακολουθήσαμε όλοι την προεκλογική κίνηση από την τηλεόραση και ξεκίνησε η αναπόφευκτη όσο και άγονη συζήτηση για τις εκλογές της Κυριακής. Η Νόρα κρατούσε διακριτική στάση, αλλά οι φίλοι με κατηγόρησαν ευθέως και χωρίς περιστροφές ότι η στάση μου ήταν ακατανόητη. Εγώ που ως την προηγούμενη φορά όργωνα τη Θεσσαλονίκη, που είχα σημαντικότερα πόστα και ευθύνες, που μπορούσα να προσφέρω τόσα πολλά αυτές τις κρίσιμες ώρες, να κάθομαι άπρακτος στο σπίτι, σαν τον τελευταίο αδιάφορο μικροαστό. ‘Αρχισα να εκνευρίζομαι, η Νόρα είδε πως ήμουν έτοιμος να τους διαβολοστείλω και άλλαξε επιδέξια το θέμα της συζήτησης.

Η ατμόσφαιρα χαλάρωσε τελείως όταν κύλησε στα ποτήρια ο τρίτος γύρος. Η κουβέντα γύρισε στο κλασσικό θέμα για την πολιτιστική μιζέρια της Θεσσαλονίκης, σε αντίθεση με το πλούσιο και λαμπερό περιβόλι της Αθήνας. Στο μεταξύ σκεφτόμουν ότι η συμπεριφορά και οι ενέργειές μου ήταν για κλάματα. Τι με ένοιαζε για την εξαφάνιση της κοπέλας – αν ήταν κιόλας εξαφάνιση; Η ζωή μου είχε κιόλας παιχτεί, αυτό ήταν, η Νόρα με κοιτούσε χαμογελώντας, της άρεσε πολύ όταν της δινόταν ευκαιρία να με προστατεύει, τα ποτήρια με τα πολύχρωμα ποτά κόντευαν ν’ αδειάσουν πάλι, τα παράθυρα ήταν ανοιχτά, ερχόταν η μυρωδιά από τα λουλούδια του μπαλκονιού, οι φωνές από το δρόμο. Η Νίνα δεν είχε καμιά δουλειά με όλα αυτά κι εγώ συνειδητοποιούσα πως είχα πια συνηθίσει και μου άρεσε πολύ η όμορφη και καλλιεργημένη γυναίκα που ζούσα μαζί της, το άνετο σπίτι, οι ήρεμες διαφυγές από το καθημερινό άγχος της δουλειάς. «Κάτι κέρδισα, κάτι έχασα» σκεφτόμουν. «Είναι ανώριμο να βάζω ανάμεσα σε μένα και ό,τι αγαπάω ένα άγνωστο πρόσωπο, έστω και τόσο όμορφο... Πρέπει να χαλιναγωγήσω εγκαίρως τις ανόητες παρορμήσεις».

8

Κοιμήθηκα ελάχιστες ώρες. Όπως γνωρίζουμε όλοι, στον ύπνο απελευθερώνονται οι επιθυμίες και, παρ' όλη τη λογοκρισία που μπορεί ακόμα να ασκεί η «εν υπνώσει» λογική, αναδύεται ο ειλικρινής, δηλαδή ο πραγματικός εαυτός μας. Ήμουν, στον ύπνο μου, ολοκληρωτικά αφοσιωμένος σε σενάρια με βασική πρωταγωνίστρια τη Νίνα. Ερχόταν στο ραντεβού της Κυριακής γυμνή, με τις μαύρες της ζαρτιέρες, γελούσε κολυμπώντας σε ασημένια νερά, ανέβαινε σκάλες αργά, με Φελλινική λήψη, πηδιόμαστε στο γραφείο, ώρα τέσσερις το πρωί με σβηστά τα φώτα και ανοιχτό το ανοιξιάτικο παράθυρο προς την οδό Δωδεκανήσου, ενώ ο Μαρξ (ή ο Φρόυντ;) φύλαγε τσίλιες κάτω στο δρόμο, μην εμφανιστεί ξαφνικά η Νόρα, η Νόρα που στο μεταξύ κοιμόταν ήρεμα, με τις χαριτωμένες πιτζάμες της, τις ερωτικές της ανασφάλειες ησυχασμένες και τη συνείδησή της πεντακάθαρη.

Κάπνιζα στο μπαλκόνι, ώσπου ξημέρωσε. Ο δρόμος κάτω ήταν γεμάτος σχισμένες αφίσες, φειγ – βολάν, σημαϊάκια. Κάθε στύλος της ΔΕΗ, του ΟΤΕ, κάθε δέντρο του Θεού ήταν πήχτρα στις αφίσες και κάθε απροστάτευτος τοίχος το ίδιο. Τα πρωινά λεωφορεία είχαν αρχίσει κιόλας να περνούν και να παίρνουν

τους εργαζόμενους της συνοικίας για τη βιομηχανική ζώνη ή τις σκορπισμένες μέσα στην πόλη βιοτεχνίες.

«Τι είναι στην πραγματικότητα αυτό το κορίτσι;» αναρωτιόμουν βηματίζοντας, πέρα δώθε. «Πως μπορεί να ερμηνευθεί η ζωηρή ερωτική της δραστηριότητα; Τι κρύβει πίσω από τη λαμπερή της επιφάνεια; Είναι, απλούστατα, μια κοπέλα που ξεπήδησε μέσα από τους διαφημιστικούς μύθους, γι' αυτό μου αρέσει τόσο πολύ, γιατί προκαλεί και χλευάζει τις σπουδαιές αριστερές και ελιτίστικες αντιλήψεις μου... Ή μήπως συμβαίνει κάτι άλλο, διαθέτει προσωπικότητα και μάλιστα εκρηκτική και η ομορφιά της είναι το προκάλυμμα, η μεγάλη της δύναμη και ίσως η μεγάλη της αδυναμία, γιατί την εγκλωβίζει και την οδηγεί σ' ένα συγκεκριμένο μοντέλο συμπεριφοράς... Τι κρύβει μέσα στο ωραίο κεφάλι της; Τι σκέφτεται πέρα από τα ρούχα, τα καλλυντικά, την ομορφιά της και τη σχέση της με τους άντρες; Είναι δυνατόν να μην υπάρχει τίποτε άλλο; Δεν αποκλείεται, μου φαίνεται ωστόσο πιο πιθανό ότι κανένας δεν ενδιαφέρθηκε ποτέ να δει αν υπάρχει κάτι άλλο, γιατί όλοι μαγεύονται από την εντυπωσιακή βιτρίνα. Προφανώς γι' αυτό παρατηρείται η συχνή αλληλοδιαδοχή ή και ταυτόχρονη παρουσία διάφορων εραστών. Κι όλα αυτά τα λέω έχοντας μιλήσει μαζί της μονάχα δυο ώρες, με τους πιο συμβατικούς κώδικες του καμακιού, θαμπωμένος αποκλειστικά από την παρουσία της στο χώρο, συν όσα μου είπε η Γεωργία βεβαίως... Αλλά το θέμα τώρα είναι που βρίσκεται, τι έγινε, γιατί εξαφανίστηκε, κάτω από ποιες συνθήκες...» Η νύχτα κυλούσε πολύ αργά. «Πρέπει να τη βρω!» μουρμούριζα κοιτάζοντας τις φωτογραφίες της. Περί τις έξι μουρμούρισα «ο κύβος ερρίφθη», έφτιαξα καφέ και λίγο αργότερα πέρασα από το σπίτι της Γεωργίας. Άνοιξε, έκπληκτη για την πρωινή επίσκεψη και με πληροφόρησε ότι η Νίνα ήταν ακόμα άφαντη. Την παρακάλεσα, αν έχει κάποιο νέο, να με ειδοποιήσει αμέσως και έφυγα βιαστικός.

9

Είχα χτίσει πριν τρία χρόνια μια μονοκατοικία στους Ταγαράδες, για κάποιον Ευθυμιάδη, ιδιωτικό ντέντεκτιβ, παλιό απότακτο αστυνομικό. Του εξήγησα ότι πρόκειται για κάτι εξαιρετικά ενδιαφέρον και επείγον. Δήλωσε ότι πολύ ευχαρίστως θα αναλάμβανε την υπόθεση, αλλά από την άλλη Δευτέρα. Ως τότε όλοι στο γραφείο του ήταν πνιγμένοι λόγω των εκλογών. Επέμεινα, αλλά χωρίς αποτέλεσμα. Η ψυχρολουσία που μου έκανε ο Ευθυμιάδης με έφερε για τελευταία φορά μπροστά στην επιλογή να τα παρατήσω και να μην ανακατευτώ μ' αυτήν την ιστορία. Καθώς οδηγούσα μέσα στο πρωινό μποτιλιάρισμα και περνούσα τους σημαιοστολισμένους δρόμους της πόλης, καταλάβαινα πως διέπραττα ενσυνείδητα μια μεγαλοπρεπή ανοησία. Είχα διαπράξει ως τώρα πολλές, εκ των υστέρων χαρακτηριζόμενες, ανοησίες. Όμως, κάθε μία απ' αυτές διέθετε ως κινούσα δύναμη κάτι κατανοητό, συγκεκριμένο: Την πολιτική, την ανάγκη της επιβίωσης μέσα στον επαγγελματικό ανταγωνισμό, το κυνήγι της καταξίωσης – κι ακόμα τη μοναδική αίσθηση της αδρεναλίνης στις φάσεις με τα αμέτρητα χιλιόμετρα στην εθνική. Στην προκειμένη περίπτωση όμως, ουσιαστικά δεν είχα κίνητρο. Καταλάβαινα ότι δημιουργούσα μόνος μου, με

τη φαντασία μου, το σκηνικό μέσα στο οποίο στη συνέχεια θα ξετυλιγόταν η υπόθεση. Το έργο ήταν καταδικασμένο εξ αρχής, μια αποτυχημένη φάρσα. Άναψα καινούριο τσιγάρο, καθώς περίμενα το πράσινο. Άφησα το φρένο και πάτησα νευρικά το γκάζι. Ήθελα να προχωρήσω και θα προχωρούσα. Ήθελα να βρω αυτήν την προκλητική νεαρή, οπωσδήποτε. Ίσως γιατί δεν μπορούσα να ασχοληθώ με τις εκλογές, ίσως γιατί ήθελα να κάνω κάτι πέρα κι έξω από τη θέληση της Νόρας και τις επιταγές της λογικής. Ίσως να με είχε επηρεάσει ο εκρηκτικός συνδυασμός του πρώιμου καλοκαιριού με το προεκλογικό πανηγύρι, σκηνικό που απομάκρυνε την πραγματικότητα και άφηνε τους ανθρώπους στο έλεος του θυμικού. Όταν έφτασα στο γραφείο τηλεφώνησα στον Μαλουμίδα. Ήταν στη δουλειά του και ζήτησα να τον συναντήσω.

10

Καθώς έμπαινα στα γραφεία της Infotec -Information Systems Planning and Managment σκεφτόμουν ακόμα αν θα έπρεπε να παρουσιασθώ με το πραγματικό μου όνομα και ιδιότητα. Ο Μαλουμίδης ήξερε να διαλέγει το προσωπικό του, αν έκρινε κανείς από τη μελαχρινή γραμματέα με τα γυαλιά που με υποδέχτηκε. Με πέρασε στο γραφείο του πόντιου τεχνοκράτη. Ήταν γύρω στα σαράντα, κοντός, μελαχρινός, αδύνατος, ανάμικτη φυσιογνωμία διανοούμενου και επαγγελματία. Οι πίνακες στους τοίχους και τα έπιπλα έδειχναν ότι είχε τολμηρό αλλά καλό γούστο. Προφανώς θεώρησε ότι είχα έλθει ως πελάτης, αλλά του εξήγησα αμέσως ότι ενδιαφέρομαι για την τύχη της Νίνας, η οποία είχε εξαφανιστεί από το βράδυ της Παρασκευής. Τα χαρακτηριστικά του σφίχτηκαν, ωστόσο πρόσφερε τσιγάρο.

«Τι σας ενδιαφέρει εσάς κ. Καπετανάκη;» ρώτησε μετά από μερικές ρουφηξιές. «Γνώρισα τώρα τελευταία την κοπέλα και πάνω που θα γνωριζόμαστε καλύτερα αυτή εξαφανίστηκε, εντελώς ξαφνικά και χωρίς προφανή λόγο... Η ουσία όμως είναι πως είναι υπάλληλός σας, ερωμένη σας και πως όταν την είδαν για τελευταία φορά ερχόταν να σας συναντήσει. Από τότε

δεν έδωσε σημεία ζωής». Μεσολάβησε σύντομη σιωπή, ο Μαλουμίδης έχανε σταθερά το άνετο ύφος του. Προφανώς σκεφτόταν πως θα έπρεπε να αντιδράσει. Σηκώθηκε, πήγε ως την πόρτα και είπε στη γραμματέα του να μην τον ενοχλήσει κανείς, ούτε να του δώσει τηλέφωνο. Επέστρεψε στο γραφείο του, έσβησε το τσιγάρο που κάπνιζε και άναψε καινούριο. «Δεν ξέρω ουσιαστικά ποιος είστε, αλλά ούτως ή άλλως δεν με ενδιαφέρει...» άρχισε να λέει. «Όσα είπατε είναι αλήθεια, εκτός από το τελευταίο. Τη Νίνα την είδα για τελευταία φορά την Παρασκευή που ήρθε κανονικά στο γραφείο. Το απόγευμα μου τηλεφώνησε και της ζήτησα να συναντηθούμε το απόγευμα του Σαββάτου, αλλά μου είπε πως δε μπορούσε. Επέμενα, εκνευρίστηκε, μαλώσαμε και μου έκλεισε το τηλέφωνο. Την περίμενα τη Δευτέρα το πρωί να έρθει κανονικά στο γραφείο αλλά δε φάνηκε, ούτε και σήμερα. Πήρε τηλέφωνο η κοπέλα που μένουν μαζί και τη ζητούσε κι έτσι έμαθα πως είχε φύγει και από το σπίτι της. Αυτό είν' όλο...».

«Έχετε κάποια θεωρία που να εξηγεί όλη αυτή τη συμπεριφορά;» ρώτησα. «Όχι, αλλά και να είχα, γιατί θα έπρεπε να την πω σε σας;» απάντησε, σε μάλλον επιθετικό τόνο. «Γιατί το γεγονός της εξαφάνισης παραμένει και πρέπει να δοθεί κάποια απάντηση. Σήμερα σας ρωτάω εγώ, αλλά σε λίγο θα σας ρωτήσουν και κάποιοι άλλοι, έτσι δεν είναι; Εν τω μεταξύ εσείς έχετε οικογένεια, κάποιον κύκλο, είστε επαγγελματίας και προφανώς δεν σας συμφέρει να εμπλακείτε, στην περίπτωση βέβαια που δεν έχετε καμιά σχέση με την υπόθεση». Ο άλλος με κοίταξε αρκετή ώρα σιωπηλός. «Ειλικρινά δεν έχω ιδέα. Δεν υπάρχει λόγος ανησυχίας όμως... Πρόκειται για ένα από τα συνηθισμένα καπρίτσια της Νίνας, αυτή τη φορά το παρατραβάει, αλλά σύντομα θα ξαναφανεί λες και δεν έγινε τίποτα. Είναι το συλάκι της αυτό, καταλάβατε;» είπε στο τέλος με ζωηρή, έντονη φωνή. «Τον κ. Τελόγλου τον ξέρετε;» ρώτησα.

Ο Μαλουμίδης ξαφνιασθηκε πάλι. «Φυσικά τον ξέρω, είναι συνάδελφος, παλιά είμαστε και συνεταιίροι» είπε, κάπως μπερδεμένος. «Μήπως ξέρετε ότι η Νίνα είναι ερωμένη και αυτού του κυρίου;». Ο Μαλουμίδης πετάχτηκε από την πολυθρόνα του εκνευρισμένος, πήγε κάτι να πει, αλλά ξανακάθισε και προσπάθησε να ελέγξει τις αντιδράσεις του ανάβοντας καινούριο τσιγάρο. «Το έμαθα» είπε στο τέλος. «Και

τι κάνατε γι' αυτό;» ρώτησα. «Βλέπω ότι είστε πράγματι ενημερωμένος για πολλά πράγματα...» μουρμούρισε. «Τι θα μπορούσα να κάνω; Διαμαρτυρήθηκα έντονα και αφού αυτό δεν έφερε αποτέλεσμα προσπάθησα να ξανακερδίσω τη Νίνα, ας πούμε με δώρα, με κάποιο ταξίδι... Μου δήλωσε όμως ότι θα αποφάσιζε αυτή και έτσι δεν είχα παρά να περιμένω». «Ένα κοριτσάκι σας τα έκανε όλ' αυτά;» ειρωνεύτηκα, τελείως αυθόρμητα. «Κοριτσάκι η Νίνα;» αγανάχτησε ο Μαλουμίδης, «αμ δεν την ξέρετε καλά...». Έδειξε καθαρά πως ήθελε να τελειώσει εκεί αυτή η κουβέντα. Σηκωθήκαμε και οι δύο. «Δε με βοηθήσατε πολύ» είπα. «Πάρτε το τηλέφωνό μου και αν έχετε κάποια ιδέα τηλεφωνήστε μου». «Εσείς δεν έχετε γυναίκα, οικογένεια, κύκλο και παριστάνετε έτσι άνετα τον ερασιτέχνη ντέντεκτιβ;» ρώτησε με τη σειρά του ειρωνικά ο Μαλουμίδης. Τον κοίταξα χωρίς να συσπάται ούτε ο μικρότερος μυσ στο πρόσωπό μου, έκανα μεταβολή και βγήκα.

11

Βγαίνοντας από το γραφείο του Μαλουμίδη είχα την ίδια αίσθηση όπως τότε, όταν η αφισοκόλληση ήταν παράνομη και νόμιζα πάντα ότι κάποιος αστυνομικός ερχόταν πίσω μου και ήταν έτοιμος να με συλλάβει επ' αυτοφώρω. Γύρισα απότομα και είδα το καλοχτενισμένο κεφάλι της Νόρας να εξαφανίζεται βιαστικά στη γωνία. Έτρεξα και την πρόλαβα. Αυτή χαμήλωσε τα μάτια. «Τι κάνεις εδώ;» της είπα ψυχρά. Ήταν έτοιμη να βάλει τα κλάματα. Ο κόσμος περνούσε γύρω βιαστικός, την τράβηξα σε μια βιτρίνα. «Δεν καταλαβαίνεις;» ρώτησε η Νόρα. «Μια χαρά καταλαβαίνω την κακοήθεια της Ευγενίας» είπα θυμωμένος «αλλά ειλικρινά δε μπορώ να καταλάβω τη δική σου... Δε ντρέπεσαι;» «Ναι» απάντησε αμυνόμενη η Νόρα «αλλά και συ δε νομίζεις ότι οφείλεις κάποιες εξηγήσεις;» Το βλέμμα μου σκοτεινίασε ως εκεί που δεν πήγαινε άλλο: έρεβος. «Σε παρακαλώ, γύρισε στην κλινική σου και μη διανοηθείς να με κατασκοπεύσεις άλλη φορά». Της γύρισα την πλάτη και απομακρύνθηκα βιαστικά, χωρίς να περιμένω απάντηση.

12

Ο Τελόγλου ήταν ένας ευγενικός κύριος, με γυαλιά και περιποιημένο μούσι, αλλά δεν μπορούσε να προφέρει καθαρά το ρο. Του μίλησα αμέσως για τη σχέση του με τη Νίνα και την πιθανή σχέση του με την εξαφάνισή της. Αυτός δε φάνηκε να ξαφνιάζεται καθόλου. Μιλούσε αργά παίζοντας στα χέρια του τον καρτοκόπτη του γραφείου. «Δεν ξέρω για ποιο λόγο ενδιαφέρεσθε εσείς κ. Καπετανάκη, αυτή η ιστορία όμως εμένα με αφορά άμεσα. Την περασμένη Πέμπτη διαπίστωσα ότι μου έχουν κλέψει ένα καινούριο πακέτο ηλεκτρολογικών εφαρμογών που ετοιμάζα και πιστεύω ότι τη δουλειά την έχει κάνει ο φίλος μου ο Μαλουμίδης μέσω της Νίνας». «Μέσω της Νίνας;» ξαφνιάστηκα. «Ναι, ακριβώς. Υπήρξα αρκετά αφελής ώστε να κάνω λόγο γι' αυτήν τη νέα εφαρμογή, πάνω στην οποία δουλεύω πολύ καιρό... Μίλησα λοιπόν και στη Νίνα, αλλά η αλήθεια είναι ότι το ήξεραν κι άλλοι...» «Τότε γιατί υποψιάζεσθε αποκλειστικά τον Μαλουμίδα;» ρώτησα. «Είναι απλό» είπε ο Τελόγλου. «Η Νίνα ερχόταν εδώ για κάποιες προσωπικές συναντήσεις και όπως ξέρετε ήδη πολύ καλά υπήρχε ιδιαίτερη σχέση και του Μαλουμίδα και δική μου μαζί της. Την Τετάρτη το βράδυ ήρθε εδώ. Κάποια στιγμή διαπίστωσα ότι είχα αργήσει, η γυναίκα μου με περίμενε για μια επίσκεψη και αναγκάστηκα να φύγω βιαστικά, ενώ αυτή

έμεινε για να ντυθεί. Την Πέμπτη το μεσημέρι, όταν τελείωσα τις δουλειές της ημέρας, έπιασα να ξαναδουλέψω αυτό το πράγμα και διαπίστωσα με φρίκη ότι το πακέτο, με όλα τα στοιχεία, είχε αντιγραφεί από κάποιον στο κομπιούτερ. Αυτό το κατάλαβα γιατί πάντα τακτοποιώ τις δισκέτες του back up με ορισμένο τρόπο και τις βρήκα ανακατεμένες, άρα κάποιος είχε ψάξει εκεί. Επιπλέον είχα πρόχειρες τέσσερις δισκέτες για αντιγραφές και τώρα υπάρχουν δύο, άρα κάποιος χρησιμοποίησε τις δύο για λογαριασμό του, τις πήρε και έφυγε. Τώρα μπαίνει το θέμα ποιος ήταν αυτός. Κλειδώνω πάντα το ιδιαίτερο γραφείο μου πριν φύγω και κλειδί έχουν μόνο δύο άτομα, εγώ και η Νίνα. Άρα δε μπορεί να μπήκε κάποιος άλλος. Αν τα συνδυάσουμε τώρα όλα αυτά με την ύπαρξη του Μαλουμίδη που είναι προγραμματιστής εφαρμογών όπως κι εγώ και ήξερε πολύ καλά την αξία αυτής της δουλειάς και είχε τη συγκεκριμένη σχέση με τη Νίνα, τι συμπέρασμα βγαίνει;».

Όλη αυτή την ώρα μιλούσε πολύ ήρεμα. Όταν τελείωσε με κοίταζε σιωπηλός, εκτιμώντας, ίσως, την εντύπωση που μου έκαναν όσα μου είχε πει. «Είναι τόσο σημαντικό αυτό το πακέτο;» ρώτησα. «Και βέβαια» είπε ο άλλος. «Αφού είστε μηχανικός, αν σας εξηγήσω περί τίνος πρόκειται, θα το αντιληφθείτε πλήρως, αλλά προς το παρόν αυτή η συζήτηση δεν έχει νόημα. Βλέπετε, κ. Καπετανάκη, εμείς εδώ δεν έχουμε ούτε καταπληκτικό εξοπλισμό, ούτε δυνατότητες για προγραμματιστές υψηλού επιπέδου, ούτε και σημαντική εσωτερική αγορά. Βασιζόμαστε μόνο σ' ένα πράγμα για να ξεπεράσουμε τα όριά μας, στην πρωτότυπη και έξυπνη ιδέα. Τη δική μου όμως την έχασα μέσα από τα χέρια μου...» «Καταγγείλατε την κλοπή;» ρώτησα. «Φυσικά όχι, γιατί δεν μπορώ να περιμένω τίποτε από την αστυνομία». «Γιατί;» ρώτησα, μάλλον μηχανικά, παρά από οποιοδήποτε ενδιαφέρον. Ωστόσο, παρ' όλη την κλάψα για το περίφημο πακέτο που του έκλεψαν, άρχιζα να συμπαθώ τον Τελόγλου. Ο τεχνοκράτης χαμογέλασε. «Υπάρχει μια παροιμία στη δική μας πιάτσα» είπε. «Ουδέν τελειότερον της τελειοποιημένης αντιγραφής». Η παροιμία αυτή αναφέρεται στα πατενταρισμένα προϊόντα που κυκλοφορούν ήδη στην αγορά. Φανταστείτε λοιπόν τι γίνεται για κάτι που δεν έχει κατοχυρωθεί πουθενά... Πρέπει να σας πω ότι πήρα τον Μαλουμίδη στο τηλέφωνο και του είπα πως αν το

κυκλοφορήσει αυτός, θα του τυλίξω τα άντερα στο λαιμό, αλλά καταλαβαίνετε ότι αυτό ήταν απλώς παρορμητική αντίδραση. Στην πραγματικότητα δε μπορώ να του κάνω τίποτα...»

«Είναι πολύ ενδιαφέροντα όλ' αυτά» παρατήρησα ευγενικά, «αλλά ας έρθουμε σ' αυτό που ενδιαφέρει εμένα, την εξαφάνιση της Νίνας. Πότε επικοινωνήσατε μαζί της για τελευταία φορά;» «Να σας πω» είπε αμέσως ο Τελόγλου «Την Πέμπτη το βράδυ πήγα έξω φρενών στο σπίτι της να τη βρω, αλλά δεν ήταν εκεί. Την Παρασκευή το πρωί μιλήσαμε στο τηλέφωνο και την έβρισα άσχημα, όπως της έπρεπε. Αυτή φάνηκε δήθεν να τα χάνει και φυσικά αρνήθηκε τα πάντα, έκανε τη δήθεν θυμωμένη και το θύμα και βρήκε θαυμάσιο άλλοθι για να μου πει πως δεν επρόκειτο να την ξαναδώ, πράγμα που ομολογώ ότι δεν με στεναχώρησε καθόλου. Αυτό είναι όλο που ξέρω. Τη Δευτέρα το πρωί μου τηλεφώνησε η δεσποινίς Κοσμίδου και με ρωτούσε για τη Νίνα. Της είπα πως δεν έχω ιδέα. Και τώρα είναι σειρά μου να σας κάνω μian ερώτηση κύριε Καπετανάκη... Ξέρετε γιατί σας τα είπα όλα αυτά;». Καλή ερώτηση. Σήκωσα ερωτηματικά το φρύδι και περίμενα.

Ο άλλος, με αργή και ήρεμη φωνή, εξήγησε πως το μεσημεράκι της Δευτέρας πέρασε από το σπίτι της Νίνας, σε μια κρίση αναζωπύρωσης του θυμού του, θέλοντας να τη βρει και να εξηγηθούν πρόσωπο με πρόσωπο. Ενώ πλησίαζε είδε τη δεσποινίδα Κοσμίδου και έναν κύριο, να μπαίνουν στο σπίτι. Περίμενε λίγη ώρα και μετά τον είδε να βγαίνει. «Αυτός ο κύριος φυσικά είσαστε εσείς» είπε ο Τελόγλου. Ομολογώ ότι οι καταστάσεις είχαν οξύνει την περιέργειά μου και σας ακολούθησα με το αυτοκίνητο ως το γραφείο σας, όπου και έμαθα την ταυτότητά σας. Από κει και πέρα ήταν πολύ εύκολη δουλειά να μάθω τα πάντα για σας». Δεν έκανα κανένα σχόλιο, ο κύριος με το περιποιημένο μούσι δικαίως θεώρησε ότι με είχε αιφνιδιάσει, γέλασε καλόκαρδα. «Ζούμε σε πολύ μικρή πόλη κ. Καπετανάκη» είπε. «Έχω φίλους μηχανικούς που σας ξέρουν απέξω κι ανακατωτά, δε χρειάστηκα παρά ένα -δυο τηλεφωνήματα. Έμαθα λοιπόν τα πάντα για το πολιτικό σας παρελθόν και το παρόν εξάλλου, την επαγγελματική σας κατάσταση, η οποία δεν είναι καθόλου κακή, έμαθα για το γάμο και το διαζύγιό σας, για τον δεσμό σας με την κυρία Αντωνιάδου, την οποία σημειωτέον, γνωρίζω προσωπικά και

την εκτιμώ όλως ιδιαίτέρως, καθώς και αρκετά ακόμα, δευτερευούσης σημασίας. Ξέρω λοιπόν σε γενικές γραμμές με ποιόν έχω να κάνω. Εκείνο που δεν ξέρω είναι τι σχέση μπορεί να έχετε εσείς με τη Νίνα και το κυριότερο, για ποιο λόγο υποκαθιστάτε με τις δραστηριότητές σας άλλα, πλέον αρμόδια πρόσωπα. Επ' αυτού υποθέτω ότι θα με διαφωτίσετε εσείς, αν θέλετε φυσικά...» «Κι αν δε θέλω;» ρώτησα, συνειδητοποιώντας πως είχα να κάνω με πανέξυπνο και μεθοδικό άνθρωπο. «Μα είναι δικαίωμά σας» είπε φιλικά ο Τελόγλου. «Εξάλλου όλα θα ξεκαθαρίσουν κάποια στιγμή, ουδέν κρυπτόν υπό τον ήλιον... Έχω όμως το δικαίωμα να κάνω κι εγώ την υπόθεση πως μάλλον είστε το τελευταίο πρόσωπο που η Νίνα έγραψε στη λίστα της και επειδή πρώτα σας γοήτευσε και στη συνέχεια εξαφανίστηκε, την ψάχνετε όπως μπορείτε... Επειδή όμως εγώ την ξέρω πολύ καλύτερα από σας, ίσως είναι φρόνιμο να ακούσετε τη συμβουλή μου: Η κοπέλα αυτή κάποια στιγμή θα εμφανιστεί μόνη της, όπως μόνη της εξαφανίστηκε... Τότε εσείς θα μπερδευτείτε μαζί της και θα κλυδωνιστεί πιθανόν η προσωπική σας ζωή. Μην το κάνετε, πιστέψτε με, η Νίνα είναι ένα όμορφο τίποτα, αλλά ταυτόχρονα ένα επικίνδυνο τίποτα... Σας το λέω ως παθών, διότι σε μένα δεν έφτανε ότι έπαθα τέτοια επαγγελματική ζημιά, επιπλέον η γυναίκα μου έμαθε τα πάντα, αγνοώ πως, και αυτή τη στιγμή είμαι εξόριστος από το σπίτι μου και μένω σε ξενοδοχείο, ελπίζω όχι για πολύ ακόμα...».

Ο κ. Τελόγλου φαινόταν τόσο ειλικρινής και ακριβής στις εκτιμήσεις του, όσο και η Αγία Γραφή. «Δε συμφωνώ καθόλου μαζί σας κ. Τελόγλου» είπα. «Η Νίνα έφυγε από το σπίτι της την Παρασκευή το απόγευμα και είχε συνεννοηθεί με τη συγκάτοικό της να επιστρέψει αργότερα για να πάνε σινεμά. Δε φάνηκε από τότε, τελείως ανεξήγητα. Πρέπει να σας πω επίσης ότι έχω κι εγώ κάποιον γνωστό στην ΟΛΥΜΠΙΑΚΗ και πριν έρθω σε σας έμαθα ότι τις μέρες αυτές δεν ταξίδεψε κανένας με τα ονόματα Δημητριάδη, Μαλουμίδης ή Τελόγλου. Ο φίλος της ο φαντάρος είναι εδώ και πολλές μέρες κλεισμένος στο στρατόπεδό του γιατί οι άδειες έχουν ανασταλεί, λόγω εκλογών. Η Νίνα δε βρίσκεται πουθενά, ούτε καν σε κάποιο νοσοκομείο μετά από ξαφνικό ατύχημα. Άρα, ή τρελάθηκε ξαφνικά και πήρε μόνη της τα βουνά, πράγμα απίθανο, ή κάτι άλλο της συνέβη. Το θέμα είναι με ποιόν είχε ραντεβού την Παρασκευή το απόγευμα, κατά τις οχτώ... Εσείς για

παράδειγμα τι κάνατε εκείνη την ώρα;» «Βλέπω ότι μου κάνετε κανονική ανάκριση» είπε ο Τελόγλου ήρεμα, χωρίς να δείξει ότι τα επιχειρήματα μου είχαν επηρεάσει στο παραμικρό. «Λοιπόν, είχα ήδη μετακομίσει στο ξενοδοχείο και συζητούσα στο μπαρ πίνοντας τοματοχυμό και κάνοντας προγνωστικά για τις εκλογές της Κυριακής, μέχρι αργά το βράδυ. Εντάξει;». Ανταπόδωσα το χαμόγελο. «Εντάξει, αλλά ξέρετε καλά πως αυτό μπορεί να μη σημαίνει και πολλά» παρατήρησα. «Μπορεί» απάντησε ο Τελόγλου, «έτσι ή αλλιώς, εύχομαι οι έρευνές σας να στεφθούν από επιτυχία». Το είπε πολύ ήρεμα και ευγενικά αλλά ακόμα κι ένας πιο ανόητος από μένα θα καταλάβαινε το δούλεμα.

13

Γύρισα στο γραφείο περί τις δώδεκα και μισή. Έστειλα την Ευγενία στην τράπεζα να κάνει ανάληψη, για να τη διώξω, και πήρα τηλέφωνο την Αννιώ. Μόλις είχε ξυπνήσει, όπως μου είπε, και έπινε τον πρωινό της καφέ. «Είναι κάτι επείγον» της είπα, «είσαι μόνη, να περάσω από το σπίτι σου;». Παραπονέθηκε πως ήταν μόνη εδώ και κάμποσο καιρό. Οδήγησα ως την Άνω Πόλη. Η Αννιώ ήταν η μοναδική γυναίκα με την οποία ήμουν φίλος, με την ουσιαστική σημασία της λέξης. Γύρω στα εικοσιπέντε αλλά έδειχνε αρκετά μικρότερη, έτσι μικροκαμωμένη και αεικίνητη. Ήμουνα κουμπάρος στο γάμο της, πριν μερικά χρόνια, αλλά ο άντρας της, παλιός μου φίλος, σκοτώθηκε σε τροχαίο. Τον καιρό μετά το δυστύχημα κάναμε πολύ παρέα, ήταν τόσο στα κάτω της που δε μου έκανε καρδιά να προχωρήσω σε τίποτα πονηρό – αλλά στο τέλος κοιμηθήκαμε μερικές φορές μαζί, με δική της πρωτοβουλία. Μετά εγώ τα έφτιαξα με τη Νόρα κι αυτή με κάποιον απ' τη δουλειά της στο ραδιόφωνο.

Της αφηγήθηκα όλη την ιστορία για τη Νίνα και της είπα πως χρειαζόμουν οπωσδήποτε τη βοήθειά της. Με κοίταξε με τα πονηρά καστανά της μάτια και με ρώτησε αν είμαι καφούρης.

«Μη λες μεγάλες κουβέντες» της είπα «απλώς η κοπέλα εξαφανίστηκε, κανείς δεν ενδιαφέρεται να τη βρει γιατί όλοι έχουν πέσει με τα μούτρα στις εκλογές και ίσως της έχει συμβεί κάτι...» Φυσικά δεν πείστηκε, αλλά δεν ήθελε να μου χαλάσει το χατίρι. «Από μένα τι θέλεις;» ρώτησε. «Θα πας στο Κορδελιό, στη διεύθυνση που θα σου δώσω. Είναι το σπίτι της θείας της Νίνας, που πέθανε πριν κάμποσο καιρό. Θα πεις πως ψάχνεις τη φίλη σου, τάχα νομίζοντας πως μένει ακόμα εκεί και θα μάθεις από τους γείτονες τα πάντα για τη μακαρίτισσα, τι περιουσία είχε, ποιος κληρονόμησε, πως πέθανε, τι σχέσεις είχε με τη Νίνα... Εντάξει;». Η Αννιώ συμφώνησε, αν και χωρίς ενθουσιασμό. «Πότε να πάω;» ρώτησε. «Τώρα αμέσως! Ντύσου λίγο σεμνότερα και πήγαινε. Να μου τηλεφωνήσεις στο παλιό μου σπίτι, όχι στις Νόρας».

14

Όταν ξεκίνησε η Αννιώ για το Κορδελιό είχε την εσωτερική αγωνία του μαθητευόμενου μάγου στην πρώτη του παράσταση αλλά τη στήριζε η έμφυτη αισιοδοξία της. Βρήκε το σπίτι που γύρευε, σε συνηθισμένη πολυκατοικία με γκρίζους τοίχους και στενά μπαλκόνια φορτωμένα με γλάστρες, όλα κι όλα τέσσερα διαμερίσματα, το ένα πάνω στο άλλο. Από τα τέσσερα ονόματα στα κουδούνια τα τρία ήταν ξεθωριασμένα, ενώ το τέταρτο φρέσκο «Άρα εδώ έμενε η θεία της Νίνας» σκέφτηκε. Το κουδούνι είχε τρία γυναικεία ονόματα, «άρα είναι τρεις φοιτήτριες που δε βρήκαν αλλού να νοικιάσουν» έβγαλε το δεύτερο συμπέρασμα η Αννιώ και χτύπησε θαρρετά.

Ήταν τρεις φοιτήτριες που έμεναν εκεί και κείνη την ώρα τηγάνιζαν πατάτες με αυγά. Στο σπίτι βρισκόταν και ο Βαγγέλης, φίλος μιας από τις κοπέλες και περίμενε πεινασμένος, ξεφυλλίζοντας από μια στοίβα με «ΜΑΣΚΑ», που στρωνόταν σιγά σιγά στο πάτωμα. Η Αννιώ ζήτησε τη Νίνα αλλά αυτές είπαν πως είχαν πιάσει το σπίτι πριν δεκαπέντε μέρες και δεν είχαν ιδέα. Είπαν όμως πως η σπιτονοικοκυρά καθόταν ακριβώς αποκάτω, αυτή μπορεί να ήξερε. Το κουδούνι έγραφε Μαρία Παρχαρίδου. Η κυρία αυτή, αφού

κοίταξε προσεκτικά από το ματάκι της πόρτας και είδε το αθώο πρόσωπο της Αννιώς, άνοιξε και την πέρασε μέσα. Λίγο αργότερα η Αννιώ έπινε καφέ με την εξηντάρα εισοδηματία και μάθαινε πολλά πράγματα για την μακαρίτισσα την Φιλίτσα, τη Νίνα και τα οικογενειακά τους.

Η κυρία Παρχαρίδου είπε κατ' αρχήν ότι η Νίνα ήταν πολύ ζωηρό και ανυπάκουο πλάσμα, «αντί να κοιτάζει το συμφέρον και το μέλλον της, γύριζε με τις γκόμενοι, με το συμπάθιο». Ωστόσο «η μακαρίτισσα τηνε λάτρευε, τηνε λάτρευε σε λέω, ήταν άκληρη η κακομοίρα και η Νίνα είναι του αδερφού της παιδί, σα δικό της το είχε. Κι αυτή η αχάριστη τηνε πότισε φαρμάκι στα τελευταία της, που έφυγε και πήγε να μείνει μονάχη για να κάνει τις πομπές της... Όχι, πες με, είναι του Θεού πράγματα αυτά;». Η χήρα είχε πάρει φόρα και δε σταματούσε με τίποτα. Είπε πως η Νίνα ήταν αχάριστη γιατί δεν υπολόγισε καθόλου ότι η θεία της είχε κάνει διαθήκη και τις άφηνε ολόκληρη την περιουσία της, μεγάλη περιουσία, έντεκα μαγαζιά στο Κορδελιό, τρεις πολυκατοικίες στην Εγνατία, διακόσια είκοσι στρέμματα στο αεροδρόμιο κοντά, χώρια πάνω από πενήντα εκατομμύρια καταθέσεις στην τράπεζα και ομόλογα και λίρες σε θυρίδα και άλλα πολλά.

Η Αννιώ παραξενεύτηκε, πως η θεία με τέτοια περιουσία έμενε στο νοίκι και τότε άκουσε πως ο μακαρίτης ο άντρας της έκανε την περιουσία του ένα – δυο χρόνια πριν πεθάνει, «σκοτώθηκε με το αμάξι, αυτός είχε μπακάλικο, αλλά ξαφνικά βρέθηκε με πολλά, ο κόσμος λένε για βρωμοδουλειές, αλλά από την κακία και τη ζήλια τους». Η Φιλίτσα ήταν απλή γυναίκα και δεν ήθελε να αλλάξει συνήθειες, ζούσε με τη σύνταξη του μακαρίτη, αλλά κι απ' αυτήν τα περισσότερα τα έδινε στη Νίνα. «Καλά, άλλους κληρονόμους δεν είχε η μακαρίτισσα;» ρώτησε η Αννιώ. «Πως, είναι τ' αδέρφια της» είπε η κ. Παρχαρίδου. «Ο πατέρας της Νίνας στη Γερμανία, ο Γιώργος στην Κατερίνη και η Παρθένα που έμεινε γεροντοκόρη και μένει με το Γιώργο. Η Φιλίτσα όμως μόνο με τον πατέρα της Νίνας είχε αγάπη, με τους άλλους είχαν χρόνια να μιληθούν, γιατί αυτοί είχαν μαλώσει με τον μακαρίτη τον άντρα της. Όταν πέθανε αυτός άρχισαν σιγά – σιγά να έρχονται από δω, αλλά η Φιλίτσα δεν τους ήθελε, γιατί καταλάβαινε πως δεν αγαπούσαν αυτήν αλλά τα λεφτά της... Και να ξέρεις,

ο Γιώργος έχει τέσσερα παιδιά και τρία κορίτσια, όλα ανύπαντρα, αγρότης είναι, φτωχός... Αν έπαιρνε την κληρονομιά της Φιλίτσας σωνότανε, αλλά τώρα...». Η Αννιώ θέλησε να μάθει, αν το ήξερε αυτός ότι την κληρονομιά την παίρνει η Νίνα.

«Το ήξερε και είχε σκυλιάσει» είπε αδίσταχτα η χήρα. «Τη Νίνα, με το συμπάθιο, τσούλα την ανέβαζε, πουτάνα την κατέβαζε, με το συμπάθιο, στη Φιλίτσα, αλλά αυτή δεν τον άκουγε γιατί καταλάβαινε το σκοπό του... Την τελευταία φορά που ήρθε, τον έδιωξε και τον είπε να μην ξαναπιάσει στο στόμα του τη Νίνα και να μην τον ξαναδεί στα μάτια της, ήτανε λίγες μέρες πριν πεθάνει. Ήρθε που λες με τα κλάματα και με έλεγε πως είναι κακός άνθρωπος, και τα παιδιά του τόσα χρόνια μια φορά δεν ήρθαν να τη δούνε, όταν έμαθαν για την κληρονομιά τα είδε και γιατί, λέει, να τα κάνω διαθέκη την περιουσία; Όλα είναι της Νίνας, είναι λίγο ανήσυχη, αλλά είναι χρυσή καρδιά και δεν τα υπολογίζει καθόλου αυτά, θα της τα γράψω όλα στ' όνομά της και άσε τους άλλους να βουρλίζονται, έτσι έλεγε η μακαρίτισσα... Έκλαιγε όμως που την είχε αφήσει και η Νίνα, κι ένα πρωί που αργούσε να κατέβει για καφέ, χτύπησα εγώ και μετά άνοιξα με το κλειδί, γιατί είχαμε η μία το κλειδί της άλλης, δια παν ενδεχόμενον, ναι, και τη βρήκα στο κρεβάτι της πεθαμένη, στον ύπνο της τελείωσε, σαν πουλάκι». Είπε κι άλλα πολλά η κ. Παρχαρίδου και το ευχαριστήθηκε που βρήκε πρόθυμο ακροατήριο. Στο τέλος στεναχωρέθηκε πολύ που δεν ήξερε τη διεύθυνση της Νίνας, ήξερε μονάχα πως μένει στην Άνω Τούμπα, «στην οδός Σαρωνείας, Μαρωνείας, θα σε γελάσω...» Η Αννιώ έφυγε με το κεφάλι καζάνι, τηλεφώνησε και ήρθε στο σπίτι μου.

15

«Τι θα κάνουμε τώρα;» ρώτησε η Αννιώ. Ένοιωθα το στομάχι μου να με βασανίζει αλύπητα. «Θα σκεφτούμε, εξάλλου αύριο το πρωί θα πάω στη Αγία Τριάδα να βρω το θείο της Νίνας» είπα. «Να ρωτήσω κάτι;» έκανε η Αννιώ. «Γιατί όχι;» της απάντησα, μαντεύοντας από το ύφος της την ερώτηση. «Εσένα, τι στο καλό σ' ενδιαφέρουν όλα αυτά;» Καθόταν στην ψάθινη πολυθρόνα και έπινε με μικρές γουλιές πορτοκαλάδα. Ήταν φανερό ότι τη διασκέδαζε όλη αυτή η φασαρία. «Να σε ρωτήσω κι εγώ κάτι;» τη ρώτησα με δήθεν σοβαρό ύφος. «Εσύ γιατί ξεσηκώθηκες και έτρεخες στο Κορδελιό;». Η Αννιώ γέλασε. «Γιατί έχει πολύ φάση!» Το βλέμμα της έγινε παιχνιδιάρικο. «Και για κάτι άλλο, αλλά δε σε βλέπω ζωηρό...»

Η Αννιώ περίμενε να πάρω το ρημπάουντ και να συνεχίσω για το καλάθι, αλλά δεν είχα διάθεση, έκανα πως δεν κατάλαβα κι έτσι αποφάσισε να φύγει. Ανοίγοντας για να βγει, είδε τη Νόρα, έτοιμη να χτυπήσει το κουδούνι. Ερχόμουν πίσω της στο διάδρομο, είδα τη Νόρα και το στομάχι μου σφίχτηκε επώδυνα – σχεδόν διπλώθηκα. Έβαλα το χέρι στον ώμο της Αννιώσ και της είπα πως θα τηλεφωνούσα εγώ. Η κοπέλα έφυγε γρήγορα - γρήγορα. «Μπες» είπα στην άλλη. Αυτή δίστασε για λίγο, αλλά πέρασε αποφασιστικά την πόρτα και μπήκε. «Κερνάω

πορτοκαλάδα» είπα. Η Νόρα δε μιλούσε, είχε χρόνια να έρθει στο παλιό διαμέρισμα, από τότε που την έφερνα εδώ για να κάνουμε έρωτα και μετά τη συνόδευα μέχρι το πατρικό της γιατί ζούσαν ακόμα οι γονείς της και δεν μπορούσαμε να έχουμε εκεί την απαιτούμενη άνεση.

«Ποια είναι αυτή η μικρή;» Ρώτησε, όταν έκρινε πως είχε ανακτήσει την αυτοκυριαρχία της. Πήγα να γελάσω αλλά το στομάχι μου με τάραξε και διέκοψα απότομα γυρνώντας το γέλιο σε μορφασμό. Έδωσα στη Νόρα το ποτήρι με την πορτοκαλάδα και κάθισα απέναντί της, πάνω στο βαρύ ξύλινο τραπέζι που χρησιμοποιούσα παλιά για γραφείο. Κοιτάζαμε ο ένας τον άλλον σιωπηλοί, ποτέ δεν είχαμε ανταλλάξει πικρές κουβέντες, τώρα όμως η ατμόσφαιρα ήταν δυσάρεστη. Η Νόρα τα είχε χάσει με τη συμπεριφορά μου κι εγώ ένοιωθα την παρουσία της να με πνίγει, δεν μπορούσα να της πω την αλήθεια για τις αιτίες των ενεργειών μου, αφού άλλωστε ούτε ο ίδιος ήθελα να παραδεχθώ πως ο μίστερ Χάυντ είχε πάρει εκείνη τη στιγμή το πάνω χέρι στον ανταγωνισμό του με τον δόκτορα Τζέκυλ.

Η Νόρα μίλησε πρώτη, περισσότερο λυπημένη παρά θυμωμένη. Είπε πως ήρθε να με βρει για να μου ζητήσει συγγνώμη για την πρωινή της συμπεριφορά, αλλά να που βρίσκει μπροστά της ξανά αυτήν την κοπέλα. «Αυτή είναι η περίφημη Νίνα;» ρώτησε διστακτικά. Την κοίταζα με ζαρωμένο μέτωπο και μισόκλειστα μάτια. «Δε βλέπω να έχει τίποτε το εξαιρετικό...» σχολίασε δεικτικά. «Είναι είκοσι πέντε χρονών» είπα «και έχει όλα τα πλεονεκτήματα αυτής της ηλικίας. Δεν είναι όμως η Νίνα, είναι η Αννιώ, η κουμπάρα μου, κάποτε σου είχα πει γι' αυτήν. Βρισκόταν εδώ για μια υπόθεση που δεν σε αφορά και για την οποία δεν έχω διάθεση να μιλήσουμε» «Θέλεις να φύγω;» ρώτησε η Νόρα. «Ναι» είπα και στάθηκα όρθιος απέναντί της. «Θα έρθεις να πάρεις τα πράγματά σου από το σπίτι;» ρώτησε η Νόρα όσο πιο αδιάφορα μπορούσε. «Ναι» ήταν η απάντηση. «Πότε;» «Μετά τις εκλογές» είπα. «Το στομάχι μου με έχει πεθάνει. Έχεις μαζί σου κάποιο από τα θαυματουργά σου χαπάκια;»

Έβγαλε από την τσάντα της τα χάπια και τα άφησε πάνω στο τραπέζι. «Ένα την ημέρα, μετά από γεύμα» είπε επαγγελματικά, «να μην πίνεις, μην καπνίζεις, να τρως

φρυγανιές». Καθώς έφευγε με το κεφάλι καλοχτενισμένο και υπερήφανο, θέλησα να τη φωνάξω, αλλά κρατήθηκα. Πήγα στην κουζίνα και κοίταξα αν το παλιό μου ψυγείο είχε ετοιμάσει τα παγάκια.

16

Είχα αρκετό καιρό να βγω από τη Θεσσαλονίκη και η διαδρομή ως την Αγία Τριάδα, με τα τεράστια συνθήματα όπου υπήρχε τοίχος, τις αφίσες και τα αεροπανώ, μου φάνηκε εξωπραγματική. Καθώς περνούσα από πολύχρωμα και θορυβώδη χωριά σκεφτόμουν την τακτική που έπρεπε να κρατήσω με τον Γιώργο Δημητριάδη. Κατέληξα στο συμπέρασμα πως το καλύτερο που είχα να κάνω ήταν να επιχειρήσω να τον τρομοκρατήσω, μπλοφάροντας. Σκεφτόμουν ότι κάτι μπορούσε να βγει με τον τρόπο αυτό, αλλά υπήρχε και το ενδεχόμενο να φανώ εξωπραγματικός και γελοίος. Πριν φύγω από τη Θεσσαλονίκη είδα τη Γεωργία, η Νίνα είχε εξαφανισθεί από την Παρασκευή το απόγευμα και ήδη ήταν Τετάρτη. «Την αγαπάτε;» ρώτησε δειλά η Γεωργία τον κακοξυπνημένο πρωινό της επισκέπτη. Αρκέστηκα να χαμογελάσω και η Γεωργία κοκκίνισε ως τ' αυτιά. «Χθες το βράδυ» είπε όταν συνήλθε «πέρασε από δω ο κ. Τελόγλου και ρωτούσε αν φάνηκε η Νίνα... Ήταν ανήσυχος και πολύ στεναχωρημένος».

Σκεφτόμουν ότι ήταν μεγάλη ατυχία που δεν γνώριζα κανέναν στην Αγία Τριάδα, ώστε να μάθω για τον Δημητριάδη. Δεν γνώριζα κανέναν; Ξαφνικά μου ήρθε η ιδέα, απλή και

πραγματοποιήσιμη: Μέχρι πριν ένα χρόνο περίπου ήμουν ένας απ' αυτούς που έτρεχαν για το Κόμμα και στο χωριό υπήρχε κομματική οργάνωση, της οποίας ο γραμματέας θα έπρεπε να με ξέρει οπωσδήποτε γιατί ήμουν – τηρουμένων των αναλογιών- φίρμα «σε τοπικό κομματικό επίπεδο». Παρκάρισα ίσα – ίσα έξω από τα γραφεία του Κόμματος, μπήκα και έπεσα πάνω στον γραμματέα. Όχι μόνο με ήξερε, αλλά κρίνοντας από τη συμπεριφορά του με είχε περί πολλού ως κομματικό στέλεχος. Φυσικά δεν ήξερε τίποτα για τις τρέχουσες σχέσεις μου με το Κόμμα, διότι θα με είχε στείλει εξαρχής αποκεί που ήρθα. Ήταν γύρω στα τριάντα, γεωπόνος, είχε σπουδάσει στη Θεσσαλονίκη και με θυμόταν πολύ καλά από τα φοιτητικά του χρόνια. Η ατμόσφαιρα ανάμεσά μας ήταν εγκάρδια από την πρώτη στιγμή. Αφού κατανάλωσα είκοσι λεπτά σε μια ανούσια ανταλλαγή εκτιμήσεων, για να ενημερωθώ δήθεν, για τις εκλογικές προοπτικές στα γύρω μέρη, του είπα ότι θέλω να τον ρωτήσω κάτι, εμπιστευτικά. Επειδή μπαινόβγαινε κόσμος, περάσαμε στο μέσα δωμάτιο των γραφείων, που ήταν γεμάτο με στοίβες από αφίσες, ψηφοδέλτια και σύνεργα αφισοκόλλησης.

«Θέλω να μου πεις ό,τι ξέρεις για έναν χωριανό, τον Γιώργο Δημητριάδη» είπα. Είδα την απορία να τον κυριεύει. «Κοίταξε, πρόκειται για μια υπόθεση απολύτως εμπιστευτική, καταλαβαίνεις...» Κούνησε το κεφάλι του για να δείξει ότι καταλάβαινε. «Δεν θα πεις σε κανέναν πως σε ρώτησα για τον Δημητριάδη, το θέμα είναι λεπτό και μπορεί να εκτεθεί το Κόμμα άνευ λόγου... Εντάξει;» Συμφώνησε. Ένας θεός ξέρει τι περνούσε εκείνη την ώρα από το μυαλό του. Κάνοντας τις κατάλληλες ερωτήσεις έμαθα ότι ο Δημητριάδης είχε εφτά παιδιά και ήταν υποστηρικτής φιλελεύθερων πολιτικών απόψεων, όπως αυτοπροσδιορίζονταν πλέον οι δεξιοί, ακόμα και στην Αγία Τριάδα Κατερίνης. Στο χωριό είχε συζητηθεί πολύ το θέμα της κληρονομιάς που περίμενε από την αδελφή του Φιλίτσα, αλλά αυτή δεν τον ήθελε και είχε διαδοθεί πως κληρονομούσε μια ανιψιά της, από τη Γερμανία. Γιατί δεν είχαν καλές σχέσεις τ' αδέρφια; Παλιά ιστορία, κάποτε ο γαμπρός του Δημητριάδη έπαιρνε στη Θεσσαλονίκη όλα τα κασίδια που φύτευαν εδώ στην περιοχή, από τον καιρό της χούντας. Έτσι έκανε πάρα πολλά λεφτά. Κάποτε όμως τους έριξε, ήταν κι ο Δημητριάδης στην ιστορία, τους καρφώσανε στη χωροφυλακή, αλλά ο μακαρίτης ούτε που ακούστηκε. Ο

Δημητριάδης έκατσε στη φυλακή σχεδόν δυο χρόνια... Από τότε οι σχέσεις του με το γαμπρό του ήταν κακές, ούτε με την αδελφή του μιλούσε γιατί αυτή υποστήριζε τον άντρα της, μέχρι που σκοτώθηκε κι αυτός σε τροχαίο και πάει... Τελικά τι έκανε η αδελφή του με την κληρονομιά; Ο συμπαθής γεωπόνος δεν ήξερε.

17

Βρήκα τον Δημητριάδη στο σπίτι του, ευτυχώς χωρίς την πολυπληθή οικογένειά του. Υπήρχε μονάχα ένα κοριτσάκι γύρω στα δώδεκα, που μου άνοιξε. Καθίσαμε στην υπερυψωμένη βεράντα, γεμάτη λουλούδια και δροσερή, όπου ο γεροδεμένος εξηντάρης με το σκασμένο πρόσωπο και τα ταλαιπωρημένα χέρια κάτι μαστόρευε. Με περιεργάστηκε προσεκτικά, είπε στην κόρη του να φτιάξει καφέδες, μου πρόσφερε τσιγάρο. «Πρόκειται για την ανιψιά σας τη Νίνα...» είπα. Παρατήρησα πως η διάθεση του άλλου χάλασε. «Λοιπόν;» έκανε πίσω από σύννεφα καπνού. «Έχει εξαφανιστεί εδώ και μερικές μέρες και μια και είστε ο μοναδικός συγγενής της μετά το θάνατο της Φιλίτσας, είπα μήπως ξέρετε τίποτα σχετικά». Ο Δημητριάδης με κοίταξε κρύα, ήταν προφανές ότι ήθελε να με στείλει, αλλά το παρουσιαστικό μου τον έκανε κάπως διστακτικό. «Εσείς γιατί ρωτάτε;» ρώτησε. Κούνησα το χέρι, ότι ήταν μεγάλη ιστορία.

Με κοίταζε κάμποση ώρα και στο τέλος είπε πως είχε να δει την ανιψιά του από την κηδεία της μακαρίτισσας της αδερφής του. Παρασύρθηκε και άφησε να εννοηθεί πως η ανιψιά του ήταν εξώλης και προώλης. Τον ερέθισα υποστηρίζοντας ότι η

Νίνα είναι θαυμάσιο κορίτσι. Αυτό τον εξαγρίωσε. Παράτησε τον πληθυντικό. «Αφού ξέρεις τη Νίνα και τη μακαρίτισσα τη Φιλίτσα, μέσες άκρες θα ξέρεις και τα υπόλοιπα οικογενειακά μας... Δε σου 'χει πει πως δεν τα πηγαίνουμε καλά; Τι διάολο έρχονται τώρα όλοι και τη ζητάνε από μένα; Που ξέρω εγώ που βρίσκεται;» Ρώτησα έκπληκτος ποιος άλλος τη ζητούσε. «Αφού θέλεις να μάθεις θα σου πω και βγάλτε τα μάτια σας, το ίδιο μου κάνει» δήλωσε ο Δημητριάδης. «Τον λένε Γιάννη Μακρή και είναι από τον Πειραιά, την είχε λέει στη Γερμανία και του 'φυγε και τώρα δεν ξέρω τι τον έπιασε και τη γυρεύει, φαίνεται πως η ξενιτιά βλάπτει τον άνθρωπο... Ήρθε λέει για τις εκλογές, να ψηφίσει, και ήθελε να τη βρει, καθότανε εκεί που κάθεσαι εσύ τώρα...» «Πότε;» ρώτησα. Ο άλλος είπε πως ήταν την Παρασκευή τ' απόγευμα. Μετά άρχισε να κατηγορεί τη Νίνα ότι είναι ασέβαστη, αλλάζει τους άντρες σαν τα πουκάμισα, είναι πονηρή σαν τον διάβολο. Τον διέκοψα ενοχλημένος, ρωτώντας τι του είχε κάνει και την κατηγορούσε έτσι. «Τι μου έχει κάνει είναι δική μου δουλειά, είναι οικογενειακά μου και να μην σ' ενδιαφέρει» είπε δυνατά ο συνομιλητής μου.

Ο ηλικιωμένος αγρότης σηκώθηκε εκνευρισμένος και με κοίταζε με απροκάλυπτα εχθρική διάθεση ώσπου η μικρή νοικοκυρά έφερε στο δίσκο αχνιστούς καφέδες και παγωμένα νερά. Έκανα νόημα συμφιλίωσης, ο Δημητριάδης κάθισε. «Κοίταξε, ψάχνοντας για τη Νίνα έπεσα πάνω σε κάποιες άλλες, παλιότερες ιστορίες» άρχισα να λέω, με μεγάλη πειστικότητα. «Έμαθα για παράδειγμα πως ο γαμπρός σου σκοτώθηκε στο τροχαίο, δυο μήνες αφού βγήκες εσύ από τη φυλακή. Στη φυλακή ήσουν γιατί είχες κάποιες καλλιέργειες και ο γαμπρός σου ήταν αυτός που τις μάζευε στη Θεσσαλονίκη, ώσπου αποφάσισε να σας ρίξει όλους στην Αγία Τριάδα, ίσως για να χρηματοδοτήσει άλλη δουλειά του, ίσως γιατί είχε ζόρια με την αστυνομία, θα τα βρούμε αυτά, εύκολα. Τα λέω καλά;» Ο άλλος έμενε ανέκφραστος και σιωπηλός. «Υστερα πέθανε η αδελφή σου, ξαφνικά, αφού είχε δηλώσει πως όλη η περιουσία που της άφησε ο άντρας της θα πήγαινε στη Νίνα. Μετά, εντελώς ανεξήγητα, εξαφανίστηκε και η Νίνα... Δεν είναι περίεργα όλα αυτά, το ένα μετά το άλλο;»

«Όχι» είπε ο Δημητριάδης και πέταξε το αποσιγάρο του στο δρόμο. «Ο γαμπρός μου σκοτώθηκε σε τροχαίο, πάνε τόσα

χρόνια... Ξέρεις πόσους εχθρούς είχε; Ούτε πιστεύω ότι εξαιτίας του μας πιάσανε τότε και μπήκαμε φυλακή... Είμαστε εφτά και κανείς δεν είπε κουβέντα γι' αυτόν. Μετά δεν μιλάγαμε γιατί είχαμε παρεξηγηθεί, αυτό είναι όλο... Η αδερφή μου πέθανε, ήταν ηλικιωμένη, μοναχή, ήταν και άρρωστη... Τη Νίνα τι να την κάνω εγώ; Έπειτα η υπόθεση με την κληρονομιά έχει τελειώσει. Πριν δέκα μέρες μας φώναξε ο συμβολαιογράφος, δεν υπάρχει καινούρια διαθήκη, υπάρχει μόνο η παλιά, του Παρχαρίδη, που τα άφηνε στη Φλίτσα, κληρονομάμε και τα τρία αδέρφια. Γιατί να πειράξω τη Νίνα;»

Έδειχνε αθώς όσο και ο διάβολος. «Αν έκανες ένα κακό παλιά, έπρεπε να πιάσει τόπο κι έτσι έκανες και το δεύτερο. Η Νίνα προφανώς παραξενεύτηκε με τη διαθήκη γιατί η θεία της της είχε πει πως όλη την κληρονομιά θα την είχε αυτή. Όλα εξηγούνται... Αν εσύ φοβήθηκες ότι κάτι θα έβρισκε με τον συμβολαιογράφο, με τη διαθήκη, δεν ξέρω ακόμα με τι, είχες κάθε λόγο να τη βγάλεις από τη μέση όσο ήταν ακόμα καιρός...» είπα μπλοφάροντας ψυχραιμα. «Όχι!» διαμαρτυρήθηκε έντονα ο Δημητριάδης, «για τη Νίνα δεν έχω ιδέα, στη ζωή των παιδιών μου, να μην τα χαρώ...» Τον κοίταξα ειρωνικά. «Ορκίζεσαι μήπως και για τον γαμπρό και την αδελφή σου;» ρώτησα. Ο Δημητριάδης σηκώθηκε όρθιος και περπατούσε νευρικά στο μπαλκόνι. Φαινόταν αναστατωμένος. Έκανε μερικά βήματα, ξαφνικά στάθηκε ήρεμος μπροστά μου. «Δεν έχω ιδέα» είπε. «Γύρνα στη Σαλονίκη και άσε με ήσυχο...»

18

Είχα γνωρίσει τον πρόεδρο της ελληνικής κοινότητας στο Μόναχο, όταν έκανα εκεί ένα ολιγόμηνο μεταπτυχιακό – και διατηρούσαμε ακόμα εγκάρδια επικοινωνία. Του τηλεφώνησα και τον βρήκα στο γραφείο του. «Φεύγουμε απόψε για κάτω» είπε εκείνος κεφάτος που θα συνδύαζε την επίσκεψη στην πατρίδα με την εκπλήρωση του υψηλού καθήκοντος της ψηφοφορίας. «Πριν φύγεις, θα ήθελα να μου κάνεις μια χάρη» είπα. «Σε παρακαλώ να μου τηλεγραφήσεις ό,τι βρεις για κάποιον Γιάννη Μακρή, έμενε και δούλευε στο Μόναχο πριν τρία – τέσσερα χρόνια, πιθανότατα μένει ακόμα εκεί». «Μα τι τον θέλεις;» ρώτησε ο άλλος ξαφνιασμένος. «Είναι κάτι κληρονομικά, σε μια υπόθεση που αφορά έναν φίλο» είπα. «Εντάξει, έγινε» είπε ο μετανάστης. «Τι κάνεις με τη Νόρα; Πότε θα παντρευτείτε επιτέλους;»

19

Καθόμουνα στο στενό και σκονισμένο μπαλκόνι μου, με το τσιγάρο αναμμένο και παρατηρούσα τη νυχτερινή κίνηση. Το απέναντι περίπτερο ήταν η ώρα τρεις, κατάφωτο και σε πλήρη λειτουργία. Προεκλογικές ομάδες διακοσμούσαν τους γύρω δρόμους με σημαιάκια, γιρλάντες, αφίσες και αεροπανώ, ώστε όλα να είναι έτοιμα για την αυριανή μεγάλη, ανεπανάληπτη συγκέντρωση που ετοιμάζαν στην πλατεία Αριστοτέλους. Επικρατούσε κέφι, η νύχτα ήταν γλυκιά, πολλοί γείτονες έβγαιναν στο μπαλκόνι με τα σορτς και ανοιχτά πουκάμισα και αντάλλασσαν κουβέντες και πειράγματα με τους νεαρούς που δούλευαν κάτω στο δρόμο, όλα έμοιαζαν με προετοιμασία μεγάλης γιορτής. «Όλη η Ελλάδα ανατριχιάζει με την προσμονή της Κυριακής» σκεφτόμουν «άλλη φορά κι εγώ τέτοια ώρα κάπου θα έτρεχα, αλλά τώρα κάθομαι μόνος, άδειος... Τι να κάνει τώρα η Νόρα; Θα κοιμάται σίγουρα... Τρία χρόνια κοιμόμαστε σχεδόν κάθε βράδυ μαζί, ακόμα και στις αργίες... Ίσως έκανα μεγάλη βλακεία, αλλά είμαι πολύ κουρασμένος για να κάνω τώρα αυτοκριτική. Να που και άλλος έψαχνε τη Νίνα, μόνο που αυτός είναι κάποιο φάντασμα από παλιά, ούτε τη διεύθυνσή της δεν είχε, να

ψηφίσει ήρθε ο άνθρωπος και ήθελε να ξαναβρεί αυτήν την κοπέλα, ποιος ξέρει τι φωτιές του έχει αφήσει αναμμένες...»

Στην Αγία Τριάδα έμαθα πράγματα που μπορούσαν να συσχετισθούν με διάφορες υποθέσεις και να δημιουργήσουν καινούριες, ουσιαστικά όμως η υπόθεση ήταν ακόμα σε βαθιά σκοτάδια. «Ας πάρουμε πρώτα τον Μαλουμίδη. Αυτός έχει στο γραφείο του τη Νίνα, ας υποθέσουμε ότι αποφασίζει και τη ρίχνει δόλωμα στον Τελόγλου για να του κλέψει την ευρεσιτεχνία. Μετά την κλοπή, ξέροντας ότι ο Τελόγλου θα την ψάχνει, την κρύβει κάποιου για λίγο καιρό... Αυτό όμως δεν δένει με τα δεδομένα της εξαφάνισης, εκτός κι αν η Νίνα είχε συνεργήσει ώστε να είναι αριστοτεχνικά στημένη, πράγμα δύσκολο... Η Νίνα είχε ντυθεί για να βγει, να συναντήσει κάποιον, θα γύριζε να πάνε σινεμά με τη Γεωργία και ξαφνικά έκανε φτερά. Έχει κίνητρο ο Μαλουμίδης να της κάνει κακό; Αν φοβάται πως η Νίνα θα τον καταγγείλει ή θα ομολογήσει την κλοπή στον Τελόγλου... ίσως, αλλά δεν είναι αρκετό αυτό. Κι αν η Νίνα που τελευταία ήταν νευρική και απέλυε τους εραστές της, του είπε να την ξεφορτώνεται, συν τα προηγούμενα, μας κάνουν ένα χαρμάνι που μπορεί να διεγείρει στο έπακρο το θυμικό ειδικά του Μαλουμίδη που φαίνεται άνθρωπος με πάθη και συνάμα απατεώνας...»

Από την άλλη μεριά ο Τελόγλου μου είχε δώσει την εντύπωση σοβαρού ανθρώπου, αλλά αυτό δεν έλεγε και πολλά πράγματα, αφού είχε πράγματι πολλά ράμματα για τη γούνα της Νίνας: Είδε ξαφνικά ότι η καταπληκτική ερωτική του επιτυχία, που κολάκευε την πραγματικότητά του, δεν ήταν παρά βαλτή από κάποιον επαγγελματικό αντίζηλο για να τον κλέψει. «Αυτός προφανώς ήταν ερωτευμένος» σκεφτόμουν «κι αυτή τον πούλησε έτσι, βάναουσα, ξεδιάντροπα... Θα μπορούσε ο σοβαρός επιχειρηματίας να φτάσει μέχρι τα άκρα; Και πως δικαιολογείται ότι το μεσημέρι της Δευτέρας ήταν έξω από το σπίτι της;»

Υπήρχαν όμως δύο ακόμα πρόσωπα, ο παλιός εραστής από τη Γερμανία και ο θείος. Ο πρώτος ήταν στην Αγία Τριάδα την Παρασκευή το απόγευμα (αλλά μπορούσε κάλλιστα να είναι και Πέμπτη απόγευμα) ζητούσε τη διεύθυνσή της και προφανώς ο δεύτερος δεν του την έδωσε, αν υποτεθεί ότι την ήξερε. Μπορεί όμως, πολύ απλά, ο θείος να έλεγε ψέματα, να

έδωσε τη διεύθυνση της Νίνας στον Μακρή ή αυτός πάλι να τη βρήκε από άλλη πηγή. Αν λοιπόν είχε καταφέρει να εντοπίσει τη Νίνα, κλείνουν ραντεβού για να «μιλήσουν» και αυτόματα ανοίγονται δύο υποθέσεις: Πρώτη ότι φουντώνει ο παλιός έρωτας και οι δυο τους εξαφανίζονται αδιαφορώντας για τον κόσμο, τις κυριακάτικες εκλογές, αφήνουν τους δύο αντίζηλους τεχνοκράτες να βουρλίζονται – ενώ οι δυο τους καίρονται τον αναγεννημένο έρωτά τους. Αλλά πάλι, όσο εγωίστρια ή αδιάφορη κι αν είναι η Νίνα, θα έβρισκε τον τρόπο να ειδοποιήσει τη φίλη της, έστω σε κάποιο διάλειμμα. Δεύτερη πιθανότητα στο σενάριο του μετανάστη, να συναντήθηκαν και μετά η Νίνα να μην ήταν σε θέση να ειδοποιήσει, να είχε πάθει δηλαδή κάποιο κακό. «Γι' αυτόν δεν ξέρουμε πολλά πράγματα, αλλά πιθανόν να μάθουμε αύριο...» συμπέρανα.

«Μένει ένας ακόμα, ο Δημητριάδης. Ένας πολύτεκνος, άξεστος αλλά πονηρός χωριάτης που προσπαθεί με νύχια και με δόντια να επιβιώσει. Ελπίδα του είναι η κληρονομιά της αδελφής του, κληρονομιά που ίσως κρύβει πίσω της δυο εγκλήματα... Η Φιλίτσα, παρ' όλες τις προσπάθειες του αδερφού της δεν ήθελε να τον ξαναδεί και είχε προσκολληθεί συναισθηματικά τη Νίνα, την οποία προόριζε για κληρονόμο. Είχε άραγε κάνει διαθήκη ή πέθανε ακριβώς για να μην προλάβει να κάνει; Αν έγινε έτσι, κληρονομούν τα τρία αδέρφια και ο Γιώργος έχει τα δύο τρίτα της περιουσίας γιατί έχει μαζί του τη γεροντοκόρη αδερφή του και την ελέγχει, άρα βρίσκεται από το μηδέν τακτοποιημένος... Ποιος όμως ήταν ο συμβολαιογράφος του μπακάλη, άρα και της Φιλίτσας; Κι αν υποθέσουμε ότι πράγματι η διαθήκη που έδινε τα πάντα στη Νίνα, δεν έγινε ποτέ, είχε ο θεός της κανένα λόγο να την εξαφανίσει από το πρόσωπο της γης; Μπορεί να ήρθε στη Θεσσαλονίκη το απόγευμα της Παρασκευής και κανείς να μην το πήρε είδηση μέσα στην τρέλα που επικρατεί αυτές τις μέρες...» Περί τις πέντε το πρωί ο σημαιοστολισμός του δρόμου είχε τελειώσει και εγώ είχα κοιμηθεί με το στόμα πικρό από τα πολλά τσιγάρα, γεμάτος ανησυχίες και ερωτήματα που, αντικειμενικά, δε με αφορούσαν.

20

Στο άνοιγμα της πόρτας στεκόταν η Νίνα και χαμογελούσε. Φορούσε σχεδόν τα ίδια ρούχα, όπως τότε που τη συνάντησα στο περίπτερο: Κόκκινη και λευκή χαλαρή μπλούζα, λευκό εφαρμοστό παντελόνι, λευκές γόβες με πολύ ψηλά τακούνια. Τα χείλη και τα νύχια της ήταν κόκκινα και λαμπερά, άστραφταν καθώς έπεφτε πάνω τους το ηλεκτρικό φως. Στο λαιμό αναπαυόντουσαν δυο σειρές από φτηνές απομιμήσεις μαργαριταριών, στα δάχτυλα κάμποσα δαχτυλίδια με λευκές και κόκκινες πέτρες, στους καρπούς και των δύο χεριών από τρία κόκκινα και μαύρα βραχιόλια, σε αυξανόμενο μέγεθος καθώς προχωρούσαν προς τα πίσω. Δεν κρατούσε τσάντα, ακουμπούσε το δεξί της χέρι στην πόρτα, έγερνε ελαφρά το σώμα προς τα πλάγια και το κεφάλι προς την αντίθετη μεριά. «Γεια σου» είπε με μια ελαφριά βραχνάδα στη φωνή. «Η Γεωργία μου είπε πως με έψαχνες πολύ και είπα να ήρθα να σε βρω» Μπήκε στο σπίτι και με κοίταζε με μισόκλειστες βλεφαρίδες και μισάνοικτα, ειρωνικά χείλη. «Όπως βλέπεις» είπε «τίποτα κακό δεν έχω πάθει, άδικα ανησυχούσες και αναστάτωσες τον κόσμο...».

Στεκόμουν μπροστά της θυμωμένος, νιώθοντας να ανεβαίνει και να με κυριεύει η επιθυμία. Ήθελα να την αρπάξω, να της σκίσω τα ρούχα και να την πάρω ενώ οι φωνές της θα πυροδοτούσαν την επιθυμία μου. Όμως για μια φορά ακόμα ο μίστερ Χάυντ αναγκάστηκε να μην υπερβεί τα εσκαμμένα και να μείνει γρυλίζοντας στο σκοτάδι, ενώ το καλοσυνάτο, καλλιεργημένο και καθησυχαστικό πρόσωπο του δόκτορος Τζέκυλ αποτελούσε αντικείμενο μελέτης της νεαρής κοπέλας με τα κόκκινα νύχια.

Στο πικάπ πέρασε ένας από τους παλιούς δίσκους του Λου Ρήντ, απ' αυτούς που συνήθιζα να ακούω όταν ήμουν είκοσι χρονών, αργά τα βράδια, όταν επέστρεφα από τις ατελείωτες κομματικές συνεδριάσεις και φοιτητικές συνελεύσεις, πετούσα το ρόλο του οργισμένου επαναστάτη και επέτρεπα στον εαυτό μου να εμφανίζεται στα μάτια της Έφης από την Κέρκυρα άνετος και ροκάς. Τώρα όμως η Έφη κοιμόταν πλάι στον άντρα της, υπάλληλο της Αγροτικής Τράπεζας, όπως κι αυτή, και εγώ, ο παλιός ροκάς, πιο πετρωμένος από ποτέ, στεκόμουν γυμνός απέναντι στη Νίνα, ένοιωθα τα στήθη της να πιέζουν το στέρνο μου και το άρωμά της να πλημμυρίζει τον αέρα που ανάσαινα. Ξαφνικά χτύπησε η πόρτα δυνατά, γυρίσαμε απότομα και οι δύο και είδαμε τη Νόρα με τα καλοχτενισμένα μαλλιά της και την άσπρη ιατρική της ποδιά να μπαίνει. «Είσαι ψεύτης» είπε «ξέρεις πως η Νίνα δεν είναι μαζί σου, η Νίνα έχει σκοτωθεί, η Νίνα δεν υπάρχει...» Η φωνή της ήταν σκληρή και απότομη. «Είσαι τρελός, για δέσιμο!» είπε και μου γύρισε την πλάτη. Άπλωσα το χέρι ν' αγγίξω τη Νίνα που στεκόταν δίπλα μου, αλλά Νίνα δεν υπήρχε πια.

21

Η Ευγενία ξαφνιάστηκε όταν έφτασε στο γραφείο και με βρήκε εκεί. Καλημέρισε αμήχανη, κρέμασε την τσάντα της και έπιασε να ετοιμάζει καφέ. Κοίταζε κάθε λίγο προς το μέρος μου, αλλά ήμουν πολύ απασχολημένος να γράφω κάτι. «Ευγενία» της είπα ξαφνικά «μπορείς να ψάχνεις για άλλη δουλειά. Μέχρι την Κυριακή είσαι σε άδεια και μετά να έρθεις να κανονίσουμε την αποζημίωσή σου. Σε παρακαλώ άφησε τα κλειδιά του γραφείου και φύγε». «Μα γιατί;» ρώτησε η Ευγενία προσπαθώντας να κρατήσει την ψυχραιμία της. «Ξέρεις πολύ καλά το γιατί» Η Ευγενία έφυγε.

Λίγο αργότερα έφτασε τηλεγράφημα από τον πρόεδρο της ελληνικής κοινότητας στο Μόναχο: «Ιωάννης Μ. ετών 27, κάτοικος Πειραιώς, οδός Σατωβριάνδου 61. Στο Μόναχο 6 χρόνια, τεχνίτης μεταλλουργός. Προ τριετίας απόπειρα αυτοκτονίας, θεραπεία σε κλινική, επαναφορά. Άριστος χαρακτήρας, δημοκρατικές αντιλήψεις. Κάθοδος προ ημερών στην Ελλάδα με τσάρτερ κόμματος. Την Κυριακή θα σας σκίσουμε! Χαιρετισμούς σε Νόρα, Αντώνης».

Προς το μεσημέρι τηλεφώνησε η Αννιώ για να πει τα νέα της: Με τον αέρα των επιτυχιών της προηγούμενης μέρας έφτασε στο Πανόραμα και χτύπησε το κουδούνι της κ. Τελόγλου, κρατώντας στο χέρι της ένα χαρτάκι με τη διεύθυνση και το όνομα κάποιας ανύπαρκτης φίλης. Της άνοιξε η Φιλιπινέζα του σπιτιού, ήλθε στην πόρτα και η κυρία της, αλλά προς μεγάλη απογοήτευση της νεαρής ερευνήτριας η κ. Τελόγλου την αντιμετώπισε τελείως ψυχρά και έτσι αναγκάστηκε να πάρει τα βρεγμένα της και να φύγει, συνειδητοποιώντας ότι άλλο είναι το Κορδελιό και άλλο το Πανόραμα.

22

Το βράδυ της Πέμπτης η Αννιώ ήρθε στο σπίτι μου. Επικρατούσε σκεπτικισμός και έλλειψη κεφιοῦ. Έγινε μεγάλη συζήτηση γύρω από τη διάχυτη υποψία που αγκάλιαζε τόσα άτομα, χωρίς ωστόσο να υπάρχει κάτι χειροπιαστό για την ενοχή κανενός. Η ουσία ήταν ότι η ομάδα είχε εξαντλήσει τις δυνατότητές της και δεν είχε να κάνει τίποτε άλλο άμεσο και συγκεκριμένο. Το μόνο που έμενε να γίνει ήταν μια καλή θεωρητική συζήτηση επί του θέματος. «Κάθε τόσο βγαίνουν στη φόρα τέτοιες και ακόμα χειρότερες ιστορίες» είπε η Αννιώ «αλλά δε μπορούσα ποτέ να φανταστώ ότι κυκλοφορούν γύρω μας τόσοι εγκληματίες και απατεώνες... Είναι δυνατόν;» «Και γιατί να μην είναι;» σχολίασα. «Ζούμε σε στο παράλογο... Χιλιάδες κόσμος προσπαθούν να επιβιώσουν ή να επιβληθούν, ουσιαστικά χωρίς κανόνες και αρχές, οπωσδήποτε όμως χωρίς κανέναν έλεγχο... Η παραβίαση των νόμων είναι κάτι αυτονόητο. Προσωπικά θυμάμαι ότι παρανομώ μια ζωή, από τον καιρό που έγραφα συνθήματα στους τοίχους του γυμνασίου, ως τα σήμερα που κάνω μαϊμού φορολογική δήλωση... Πόσες και πόσες αντιφάσεις, πόσες πράξεις που γίνονται στο ημίφως, που φοβούνται την κριτική, την αποκάλυψη... Αλλά εδώ έχουμε μπροστά μας κάτι άλλο, πολύ περισσότερο σοβαρό και επικίνδυνο: Κληρονομίες,

επαγγελματικές αντιζηλίες και κλεψιές, φόννοι για εκδίκηση ή κι εγώ δεν ξέρω γιατί... Ουσιαστικά τίποτε απ' όλα αυτά δε μπορεί να αποδειχθεί και δυστυχώς πρέπει να πούμε ότι και το αντικείμενο της δικής μας προσπάθειας, να βρούμε αυτήν την κοπέλα, αποδείχτηκε πάνω από τις δυνατότητές μας»

«Τι σημαίνει αυτό;» ρώτησε η Αννιώ. «Σημαίνει ότι αυτές οι δουλειές χρειάζονται επαγγελματίες, με οργάνωση, με μέσα, με σύστημα, πράγματα δηλαδή που σε καμιά περίπτωση δεν διαθέτουμε εμείς. Ομολογώ ότι ήδη αισθάνομαι άσχημα που σε έβαλα να τρέχεις γι' αυτή την ιστορία, αλλά έτσι κι αλλιώς τελειώσαμε...» είπα με αδιόρατη μελαγχολία στην έκφραση. «Μα όχι» διαμαρτυρήθηκε η Αννιώ, «ίσως βρούμε κάποια άκρη!». Σηκώθηκα και έκλεισα το παράθυρο γιατί έκανε ψύχρα. «Δεν πρόκειται να βρούμε καμιά άκρη, άλλωστε αρκετές ζημιές έγιναν ως τα τώρα: Η Ευγενία έχασε τη δουλειά της, αλλά καλά να πάθει, εγώ τα έκανα μούσκεμα με τη Νόρα που αυτή τη στιγμή με νομίζει τρελό και σαλταρισμένο και ίσως έχει δίκιο, εσύ έχασες άσκοπα δυο θαυμάσιες ανοιξιάτικες μέρες... Ένας χωριάτης με πολλά παιδιά που σκοτώνει για να επιβιώσει, δυο μικροαστοί τεχνοκράτες που παίζουν κρυφτούλι με τις συνήθειες τους και κλέβονται μεταξύ τους, ένας μετανάστης με ψυχολογικά προβλήματα, ένας παρατημένος φαντάρος... Μύλος δηλαδή... Αρκετά, πάμε τώρα να σου κάνω το τραπέζι, μπας κι έρθουμε στα συγκαλά μας»

Η Αννιώ έμεινε ασάλευτη στη θέση της και με κοιτούσε. «Τρώμε μετά...» μουρμούρισε και με μια αποφασιστική κίνηση έβγαλε το μπλουζάκι της.

23

Την Παρασκευή το μεσημέρι η Αννιώ έφυγε για Μυτιλήνη, για να ψηφίσει, και το μόνο που έκανα σχετικά με τη Νίνα ήταν να επιβεβαιώνω μέσω της Γεωργίας ότι εξακολουθούσε να είναι άφαντη. Μου τηλεφώνησε μια φορά ο Τελόγλου και ρώτησε αν είχα τίποτα νεότερο. Όσο για τον ίδιο, δεν είχε ακόμα επιστρέψει στο σπίτι του, έκανε υπομονή ελπίζοντας να πάρει αμνηστία από τη γυναίκα του, αμέσως μετά τις εκλογές.

Τηλεφώνησα στη Νόρα και της ζήτησα να συναντηθούμε για να συναντηθούμε για να μιλήσουμε, αλλά η Νόρα δήλωσε πως δεν ήθελε μια τέτοια συνάντηση προς το παρόν, ίσως αργότερα, μετά τις εκλογές. Τηλεφώνησε και ο συνεταιίρος μου και ζήτησε να στείλω λεφτά επειγόντως, γιατί έμπλεξε σε κουμάρι και έμεινε πανί με πανί. «Ωραία προεκλογική εκστρατεία κάνεις» τον κάρφωσα. «Ναι» είπε ο άλλος, «αλλά μαθαίνω ότι και συ τυρβάζεις περί πολλά στη Θεσσαλονίκη. Θα τα πούμε όμως από κοντά τη Δευτέρα το πρωί».

Η ψυχολογική κρίση που περνούσα έφτασε στο στάδιο της βαθιάς περιφρόνησης για τον εαυτό μου και τις ενέργειές μου. Συλλογιζόμουν βέβαια ότι για πρώτη φορά εδώ και χρόνια

είχα αντιδράσει αυθόρμητα και επιχειρήσα να κάνω αυτό που πραγματικά με ενδιέφερε χωρίς να δίνω σημασία στις συμβατικότητες του περιβάλλοντος χώρου, αλλά ο δόκτωρ Τζέκυλ είχε πάρει οριστικά το πάνω χέρι και με κατσάδιαζε. Πρώτα πρώτα γιατί είχα γίνει ρεζίλι και είχα αμαυρώσει την εικόνα που με επιμέλεια καλλιεργούσα τόσα χρόνια. Έπειτα γιατί είχα χειριστεί βλακωδώς το θέμα με τη Νόρα, με την οποία δεν ήμουν βέβαια ερωτευμένος, αλλά δεν έπαυε να αποτελεί σημαντικό κομμάτι της ζωής μου – και τη γέφυρα που πέρασα, για να βρεθώ από τη σχετικά στενάχωρη οικονομική μου κατάσταση, στην απόλυτη άνεση. Τέλος, γιατί εξακολουθούσα, ανεξάρτητα από την παραδοχή ότι η συμπεριφορά μου ήταν καταδικαστέα, να σκέφτομαι έντονα τη Νίνα, η οποία με επισκεπτόταν «καθ' ύπνους» και η σκέψη της οποίας δεν με άφηνε να ασχοληθώ ουσιαστικά με οτιδήποτε.

ΠΡΩΤΟ (ΚΑΚΟ) ΣΕΝΑΡΙΟ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΠΙΛΟΓΟ

Τη Δευτέρα το μεσημέρι, μετά τις εκλογές, βρισκόμουν στο γραφείο, μαζί με τον συνεταίρο μου. Μειράγαμε τον χαμένο χρόνο και σχεδιάζαμε να ρεφάρουμε, δια της εντατικοποιήσεως της εργασίας. Παρόλα αυτά, το κέφι μας δεν ήταν ιδιαίτερα καλό: Σε μένα είχαν συμβεί όσα ήδη έχω αφηγηθεί. Αυτός ατύχησε ως προς το κόμμα του, που έχασε πανηγυρικά τις εκλογές και την εξουσία, αλλά και ως προς τον συγκεκριμένο υποψήφιο βουλευτή, που βοηθούσε, αλλά πάτωσε. Σχετικά με την απόλυση της Ευγενίας υπερθεμάτισε: όχι μόνο δεν την είχε ποτέ συμπαθήσει, αλλά τον τελευταίο καιρό τον έκανε να εκνευρίζεται, επί μονίμου βάσεως.

Φυσικά, υπήρχαν ακόμα πολλές εκκρεμότητες: Έπρεπε να τηλεφωνήσω στη Νόρα «για να μαζέψω τα πράγματά μου». Τρίχες. Γιατί να τα μαζέψω και που να τα πάω; Ήδη άρχιζε να με ενοχλεί το παλιό μου διαμέρισμα, αντιθέτως νοσταλγούσα το άνετο, δροσερό, συγυρισμένο και καθαρό σπίτι της Νόρας. «Η ηδονή της μοναξιάς, αυτή τη στιγμή τουλάχιστον, δεν είναι ό,τι μου πάει περισσότερο... Χίλιες φορές προτιμότερη η επιστροφή του ασώτου!» σκεφτόμουν.

Οπωσδήποτε, δεν ήμουν τόσο ανόητος, ώστε να σπεύσω ή να αφήσω τη Νόρα να καταλάβει ποιες ήταν οι ακριβείς σκέψεις και διαθέσεις μου. Αναζητούσα την καλύτερη τακτική επί του ζητήματος, όταν χτύπησε το τηλέφωνο. Ήταν η Γεωργία, η οποία κλαίγοντας με πληροφόρησε ότι βρέθηκε η Νίνα, σκοτωμένη, σ' ένα χαντάκι, αρκετά έξω από την πόλη. Τη βρήκαν ένα ζευγάρι αγρότες, που πήγαιναν πρωί στο χωράφι τους, οδηγούμενοι από τη μυρωδιά της αποσύνθεσης. Η αστυνομία έψαξε τη Γεωργία, για να αναγνωρίσει το θύμα. Έκλεισα το τηλέφωνο και δεν έκανα τίποτα. Τι θα μπορούσα να κάνω; Θυμάμαι ότι εκείνο το απόγευμα είχα έντονους πόνους στο στομάχι, προαγγέλου της γαστρορραγίας, που ακολούθησε λίγες ώρες αργότερα. Ίσως το χειρότερο απόγευμα που μπορώ να θυμηθώ.

Την άλλη μέρα με κάλεσαν για ανάκριση. Είχα ακλόνητα άλλοθι για την Παρασκευή και το Σάββατο, χρόνο κατά τον οποίο, σύμφωνα με τον ιατροδικαστή, είχε γίνει το έγκλημα. Προβληματίστηκα πολύ, σχετικά με το αν θα έπρεπε να αφηγηθώ στον βαριεστημένο υπαστυνόμο, ό,τι ανακάλυψα κατά τη διάρκεια της ερασιτεχνικής μου έρευνας: Για τις σχέσεις της Νίνας με τον Μαλουμίδη και τον Τελόγλου, σχέσεις που είχαν τιναχτεί στον αέρα, λίγο πριν εξαφανισθεί η κοπέλα. Για τον μετανάστη Γιάννη Μακρή, παλιό αρραβωνιαστικό, πρώην ψυχασθενή, που την αναζητούσε εκείνες τις μέρες. Για τον θείο της Νίνας, τον Δημητριάδη, από την Αγία Τριάδα Κατερίνης και την πιθανότητα, η κληρονομιά της αδελφής του να τον οδήγησε ως το φόνο της ανεψιάς του (ίσως και της ίδιας της αδελφής του).

Προβληματίστηκα πάρα πολύ. Για όλους υπήρχαν, όπως επιβεβαιώθηκε αργότερα, ακλόνητα άλλοθι. Άλλος ήταν με τη γυναίκα και τα παιδιά του, άλλος με φίλους, άλλος σε προεκλογικά κομματικά γραφεία. Το άλλοθι του δολοφόνου κάλλιστα θα μπορούσε να είναι κατασκευασμένο, αν βέβαια ο ένοχος ήταν κάποιος από τους δικούς μου υπόπτους. Πιθανόν, ο άνθρωπος με τον οποίο η Νίνα είχε ραντεβού το βράδυ της μοιραίας Παρασκευής, να ήταν κάποιος άλλος. Κάποιος που τη μισούσε τόσο πολύ, ώστε να πετάξει το άψυχο σώμα της σ' ένα χαντάκι και να τη σκεπάσει πρόχειρα με ξερόκλαδα και πέτρες. Κάποιος, τον οποίο μόνο μια μοιραία γι' αυτόν σύμπτωση ή λάθος, θα μπορούσε πλέον να

αποκαλύψει. Εν πάση περιπτώσει, μετά από επίπονο προβληματισμό, απλώς ανάφερα τα πρόσωπα, χωρίς να προχωρήσω στη διατύπωση των επισφαλών υποθέσεων μου για το καθένα από αυτά.

Αυτές τις μέρες κλείνει ένας χρόνος από τότε. Τίποτε δεν έχει αποκαλυφθεί. Υποθέτω μόνο, πως όπως εγώ, κάποιοι άλλοι θα εξακολουθούν να θυμούνται τη νεαρή γυναίκα, που η μοίρα δεν της άφησε αρκετό χρόνο, ώστε να παίξει στη ζωή της το ρόλο της βαμπ, για τον οποίο ήταν γεννημένη.

ΔΕΥΤΕΡΟ (ΑΣΧΗΜΟ) ΣΕΝΑΡΙΟ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΠΙΛΟΓΟ

Τη Δευτέρα το μεσημέρι, μετά τις εκλογές, αποφάσισα πως, επιτέλους, ήταν καιρός ν' ασχοληθεί κάποιος επαγγελματίας με αυτήν την ιστορία. Βρήκα τον παλιό μου πελάτη, τον Ευθυμιάδη, ο οποίος είχε ξεμπερδέψει με τις προεκλογικές του ασχολίες. Του έδωσα ό,τι στοιχείο είχα διαθέσιμο. Επίσης, μια παχυλή επιταγή, ως προκαταβολή. Ο Ευθυμιάδης και οι άνθρωποι του γραφείου του ξεκίνησαν αμέσως να ψάχνουν την υπόθεση. Μίλησαν με τον Μαλουμίδη, τον Τελόγλου, τις κοπέλες των γραφείων τους, τις γυναίκες τους, τους γείτονές τους. Ξεψάχνισαν το προσωπικό στα μαγαζιά που σύχναζε η Νίνα. Βρήκαν τον Μακρή, λίγο πριν φύγει για τη Γερμανία και τον ανέκριναν επίμονα, αλλά χωρίς αποτέλεσμα. Έμειναν πολλές ώρες στην Αγία Τριάδα Κατερίνης και διασταύρωσαν ξανά όλα τα στοιχεία της δικής μου έρευνας, χωρίς να συναντήσουν τίποτα, που να μπορεί να οδηγήσει στη Νίνα. Ανακάλυψαν τον συμβολαιογράφο της διαθήκης του μακαρίτη συζύγου της αιμνήστου Φιλίτσας Παρχαρίδου, ο οποίος αρνήθηκε κατηγορηματικά ότι υπάρχει ή ότι υπήρξε ποτέ δική της διαθήκη. Κουβέντιασαν με τους γείτονες στο Κορδελιό, αλλά και με δυο παλιούς συνεταιίρους του μαφιόζου

μπακάλη. Δεν μπόρεσαν να βγάλουν καμιάν άκρη με τα ονόματα των επιβατών από το αεροδρόμιο της Θεσσαλονίκης προς οπουδήποτε, παρόλο που έλεγξαν όλα τα ζευγάρια χωρίς παιδιά, καθώς και τις ελάχιστες μοναχικές ταξιδιώτισσες. Παρακολουθούσαν επί μέρες κάθε κίνηση των τριών βασικών υπόπτων, μαγνητοφωνούσαν τα τηλεφωνήματά τους, κατέγραφαν κάθε συνάντησή τους. Κανένα απολύτως αποτέλεσμα.

Κάποια στιγμή συνειδητοποίησα ότι το υπόλοιπό μου στην τράπεζα άγγιξε το μηδέν και παράγγειλα στον Ευθυμιάδη να τα παρατήσει. Αυτός, κατά περίεργο τρόπο παθιασμένος με την υπόθεση, συνέχισε τις παρακολουθήσεις και την έρευνα, για τρεις ακόμα ημέρες, ώσπου ο επαγγελματισμός του τον υποχρέωσε να σταματήσει. Την ίδια μέρα που ο Ευθυμιάδης αποφάσισε να διακόψει τις έρευνες, έφτασαν στη Θεσσαλονίκη οι γονείς της Νίνας. Ήταν πια καλοκαίρι. Η Γεωργία τους έστειλε σε μένα, εγώ τους σύστησα στον Ευθυμιάδη, αυτός τους ενημέρωσε για όλα όσα είχε ανακαλύψει και πήρε εντολή να συνεχίσει. Πάλι, δεν εντοπίστηκε το παραμικρό ίχνος της Νίνας. Οι γονείς της Νίνας επέστρεψαν απελπισμένοι στη Γερμανία και ο Ευθυμιάδης έπαψε οριστικά να ασχολείται με την υπόθεση.

Καμιά φορά, όταν βρισκόμαστε με την Αννιώ, συζητάμε το θέμα, διατυπώνουμε υποθέσεις. Η Αννιώ είναι σίγουρη ότι ο θείος της την είχε σκοτώσει και εξαφανίσει, γιατί ήταν ο μόνος που θα μπορούσε να δράσει ψυχρά, χωρίς πάθος, άρα να αποφύγει και τα λάθη, τουλάχιστον κατά την εξαφάνιση του πτώματος. Τίποτε περισσότερο από υποθέσεις. Αν και δεν πιστεύω ότι η Νίνα υπάρχει πια, μου αρέσει να την φέρνω στο μυαλό μου, ως πρωταγωνίστρια στα πιο απίθανα σενάρια, ενθαρρυνόμενος από το γεγονός ότι δεν υπάρχει καμιά βεβαιότητα, σχετικά με το τι πράγματι συνέβη... Πολλές φορές φαντάστηκα την ξαφνική επιστροφή της. Η Γεωργία, αφού περίμενε έξι ολόκληρους μήνες, έβαλε πάλι αγγελία στην εφημερίδα και βρήκε καινούρια συγκάτοικο, στην παλιά μονοκατοικία της οδού Μαρωνείας.

ΤΡΙΤΟ (ΚΑΛΟ) ΣΕΝΑΡΙΟ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΠΙΛΟΓΟ

Τη Δευτέρα το μεσημέρι, μετά τις εκλογές, η κ. Τελόγλου ζήτησε να μιλήσει στο τηλέφωνο με τον κ. Καπετανάκη. Με ιδιαίτερα άνετο ύφος είπε πως με προσκαλούσε σε γεύμα στο Ραγιά. Έμεινα για λίγο σιωπηλός, κρατώντας το ακουστικό στο χέρι. «Μη διστάζετε» είπε η άγνωστη γυναικεία φωνή «θα δείτε και μια φίλη που ψάχνετε αυτές τις μέρες. Στις δύο και μισή». Το τηλέφωνο έκλεισε και οδηγήθηκα σε κατάσταση εύλογης αδημονίας. Όταν μπήκα στο εστιατόριο είδε αμέσως τη Νίνα να κάθεται παρέα με την εξίσου εντυπωσιακή κ. Τελόγλου. Πλησίασα χαμογελώντας προς το μέρος τους. Χαμογελούσαν κι αυτές. Η κ. Τελόγλου μου έδωσε το χέρι. «Χριστίνα» συστήθηκε. «Τη Νίνα τη γνωρίζεις».

Κάθισα και αφιέρωσα το χρόνο της σύντομης σιωπής για να παρατηρήσω τις δυο γυναίκες. Η Νίνα φαινόταν σε φόρμα. Ντυμένη λιγότερο προκλητικά απ' ό,τι συνήθως, με λίγα αλλά ακριβά κοσμήματα και διακριτικό μακιγιάζ, έδειχνε να το διασκεδάζει. Χαμήλωσε τα μάτια και φαινόταν από τις νευρικές συσπάσεις των χειλιών της ότι κρατιόταν να μη βάλει τα γέλια. Πρόσεξε ωστόσο ότι την κοιτούσα μάλλον ενοχλημένος και σοβαρεύτηκε ξαφνικά. Η Χριστίνα,

συνομήλική μου, γύρω στα τριάντα πέντε, έδειχνε πως εκτός από ωραία γυναίκα ήταν επίσης έξυπνη, αισθησιακή και αεράτη.

«Μάθαμε για εσάς την Πέμπτη το απόγευμα» είπε η Χριστίνα. «Πήγαμε με τη Νίνα στο σπίτι της για να πάρει κάποια πράγματα και εκεί βρήκαμε τη Γεωργία, η οποία αφού έκλαψε πολύ από τη χαρά της μας είπε για τον κύριο Καπετανάκη που αναζητούσε την Νίνα εναγωνίως. Το ίδιο βράδυ η Γεωργία έφυγε στο χωριό της για να ψηφίσει, αφού την πείσαμε να μην πει τίποτε σε κανέναν. Κάποια στιγμή όμως σκεφτήκαμε ότι θα έπρεπε να σας γνωρίσουμε».

Η Χριστίνα σήκωσε το ποτήρι με το λαμπερό κόκκινο κρασί και η Νίνα την μιμήθηκε. «Στη γνωριμία μας!» είπα. «Ομολογώ ότι μου κάνουν εντύπωση αυτά τα ρήματα στο πρώτο πληθυντικό. Θα έλεγε κανείς ότι...» Η φράση έμεινε μετέωρη. «Μα περί αυτού ακριβώς πρόκειται!» δήλωσε ήρεμα η Χριστίνα. Η Νίνα χαμήλωσε λίγο τα μάτια, αλλά αμέσως τα σήκωσε και με κοίταξε, με το θάρρος που της έδινε η παρουσία της φίλης της. «Παρέα είσαστε λοιπόν όλες αυτές τις μέρες» είπα, αγανακτισμένος. Η Χριστίνα ένευσε καταφατικά, διατηρώντας το στυλ της. «Ξέρετε τι είχα υποθέσει, τι σκοτεινές σκέψεις είχαν περάσει από το μυαλό μου; Μα δε σκεφτήκατε ότι ανησυχούσε τόσος κόσμος;»

Οι δυο γυναίκες γέλασαν με την καρδιά τους. «Όχι δα...» είπε η Νίνα, «η μόνη που άξιζε να μην ανησυχεί είναι η Γεωργία, αλλά αυτή δεν έπρεπε να ξέρει τίποτε γιατί όλοι αυτήν θα ρωτούσαν και θα μας εύρισκαν πριν το θελήσουμε εμείς... Εσύ όμως γιατί με έψαχνες;». Την κοίταζα που έφερνε ήσυχια το ποτήρι στα χείλη, έχοντας ξεσηκώσει το στυλ της Χριστίνας. Ήταν τόσο επιθυμητή όσο και στα όνειρά μου. «Τι να σου πω τώρα...» μουρμούρισα. Η Χριστίνα άπλωσε το χέρι της και άγγιξε το δικό του. «Έχεις δίκιο», είπε, «αλλά μην το παίρνεις προσωπικά... πάντα υπάρχει τρόπος να διορθωθούν τα πράγματα». Τα λόγια της ήταν αόριστα, αλλά η έκφρασή της δεν άφηνε την παραμικρή αμφιβολία. «Ίσως...» είπα, βρίσκοντας, επιτέλους, το κέφι και την φιλοπαίγμονα διάθεσή μου. «Από σένα εξαρτάται...» είπε η Χριστίνα και γέμισε ήσυχια – ήσυχια τα ποτήρια.